

6

—
1980

číra!
SLOVA

II. Petr. 3, 13

Zj. 21, 16

BDÍCÍ STROM

„Stalo se ke mně slovo Hospodinovo: Co vidíš, Jeremiáš? Odpověděl jsem: Vidím mandloňový prut. Hospodin mi řekl: Viděl jsi dobře. Bdím nad svým slovem, aby se uskutečnilo.“

Jeremiáš 1:11-12
(ekumen. překlad)

Mandloňový strom, jehož prut viděl Jeremiáš, v překladu z hebrejštiny znamená „bdící strom“. První po jaru raší, pospíchá před ostatními. Asi bdí po celé období zimy.

Za Jeremiáše šlo o Boží soud nad Izraelem. Dlouho bděl Bůh nad svým slovem milosti, zda Jeho lid vyraší kvety poslušnosti a vděčnosti. Nedočkal se, a tak pospíšil vykonat slovo soudu.

„Bdím nad svým slovem“ — kolik svědectví, kázání, volání a zdá se, že marně! Zdá se nám, že vše se koná v mlhobě, neuměle, ne-li nevhodně a bez užitku. A přece Pán bdi nad svým slovem! Jaké je to povzbuzení i pro nás. On bdi nad každým svědectvím Slova, evangelia, byť bylo mdlé, nedostatečné či neukončené. Jeho Slovo se nevrátí prázdne (Iz 55:11). Bdi nad slovem vyznavačské viry, je-li řečeno s vážnosti, věrohodně, v mocí Ducha, s láskou od srdce k srdci, s modlitbou. Ať u lžúzka nemocného, či při rušivé jízdě, při podání ruky, v dopisech a ostatních příležitostech. Pán bdi nad svým slovem, propůjči mu klíčovou moc, vypuť, rozkvete, ba pospíši, aby dohonilo, co za dlouhou dobu zameškalo.

Jeremiáš viděl mandloňový prut. Co vidím já, co vidíš ty, milý čtenáři? Vidím bratra, sestru, přítele, své vlastní dítě, tak mnohé, kteří děkují za Slovo, řečené již dřívno, v čas příhodný. To nás odměnuje, povzbuzuje, podněcuje sloužit Slovem, na nic již nedbat a jen toužit, prosit, modlitbami a slzami svlažovat. Pospíšit si, využít času milosti! Tento čas milosti se kráti, kvapem se blíží čas soudů. Díky za bdící a věrné vyznavače. Díky za probuzené a zachráněné. Díky za bdícího Pána!

-lm

- Je možné byť úprimným a pritom sa klamať.
- Krivdy píš do piesku.
- Dobre si oblečený, ked' si nikto nemôže spomenúť, ako si bol oblečený.
- Cesta k veľkému požehnaniu vedie cez veľké skúšky.
- Milé slová často padajú ľahko, ale môžu mať veľkú váhu.

ZIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078

PŘÍKLADNÍ KŘESŤANÉ

B

yli jimi podle svědectví Božího slova věřící v Tessalonice. O nich je napsáno, že byli příkladem všem ostatním křesťanům v Macedonii a v Achai a že se „od nich rozhlasilo slovo Páně“ nejen v oněch krajích, ale „na všelém místě“ ... (1Te 1:7-8).

Oni byli radostí a potěšením apoštola Pavlovi a jeho spolupracovníkům Silvánovi a Timoteovi v jejich práci na vinici Páně. Nic nemůže víc povzbudit než takovéto požehnané ovoce! Proto jsou za ně Bohu vděčni a cíti mimořádnou potřebu přímluvních a děkovních modliteb za ně (1Te 1:2), mají na mysli skutky jejich viry, práci lásky a trpělivosti naděje pro své vlastní povzbuzení (v. 3), nabývají oné nádherné jistoty jejich vysolení Bohem — onho hlubokého tajemství všeobecnosti, všemohoucnosti a dokonalosti Boží lásky, svěřeného Božím dítkám (v. 4). Toužíme i my žít životem příkladného křesťanství? Zaměřme se na ony čtyři typické předpoklady prosperity duchovního života, jak je ukazuje Duch svatý skrze věřící v Tessalonice i nám — věřícím v dnešní době. Neztratily dosud nic na své aktuálnosti!

1. předpoklad — opravdový vztah k Božímu slovu a k Božím služebníkům — (v. 5-8).

Oni přijali Slovo Boží v „mnohé úzkosti“! Měli úzkost, ano i bázeň pro nepřízení a protivenství ze strany svých vrstevníků — tedy ze strany vnější, ale měli též úzkost a bázeň před svatým a spravedlivým Bohem pro vědomí svých hříchů a vin. Vlivem Božího slova a svého opravdového postoje k němu dali vědomě přednost bázní Boží před bázní lidskou — vyvolili si raději vnější utrpení před utrpením vnitřním... a tak vedle přijetí v „mnohé úzkosti“ mohli zakusit onu ničím nenahraditelnou zkušenosť přijetí Slova Božího „s radostí Ducha svatého“ (v. 6). Ano, teprve nyní, po onech úzkostech v rozhodování mezi pokojem se světem či pokojem s Bohem, v němž neznali opatrnického kompromisu ve svém vyznání viry, mohli prožívat plnou radost z krásy evangelijní zvěsti a blažený pokoj v srdci! To působí Duch svatý — On dává ono vnitřní ujištění skrze opravdově přijaté Boží slovo, utvrzuje v Boží bázní a zbavuje veškeré lidské bázně Boží dítky! (viz Ř 8:14-18). Tessalonici prožívali totéž, co APOŠTOLÉ před veleradou (viz Sk 4:13-21, 31-32, Sl 5:40-52!).

Toto je ono tajemství moci „v rozhlašování Božího slova“! Ono je nerozlučně spojeno se skutkem viry, prací lásky a trpělivosti naděje — tedy slovo Boží skutečně žije v srdcích Tessalonických a oni se ve svém praktickém životě svou poslušností s ním plně ztotožňují!

2. předpoklad — obrácení se k Bohu od model (v. 9)

Modla není jen zmrzačená zhmotnělá a zcela falešná a převrácená náhražka pravého Boha, ale v širším slova smyslu i všecko to, co brání, překáží a odvádí člověka od Boha a tím lidský život v jeho vlastním cíli, smyslu a obsahové náplni znehodnocuje. Proto každé skutečné obrácení k Bohu, každý návrat k Němu a každý nový počátek užšího spojení s Ním je nezbytně spjat s odstraněním model a skoncováním s modlárstvím! Čím důslednější je takový postoj nejen u začátečníka na „sionských cestách“, ale u kožidého Božího dítka na různých stupních jeho duchovního růstu, tím větší je moc Ducha Božího při něm! Tak GEDEON zbořením Bálova oltáře a posekáním háje v otcovském domě mohl přikročit k vzdělání domácího oltáře k poctě Hospodinově, získat a uhájit své posvěcení pro Něho a jeho záměry s ním a obdržet požehnání velkolepého vítězství nad Madiánskými (Sd 6:12, 25-26). KRÁL JOZIAS — reprezentant judských a izraelských králů, kteří „činili to, což dobrého jest před očima Hospodinovýma“ — podobně musí započít dílo nápravy, aby Bůh přišel opět k svým právům při svém lidu, důsledným bořením model a jejich oltářů (2Kr 23)! Jedině tak se vrací požehnání Božího slova, Boží autority, Božího domu, Božích vítězství, Boží cti a slávy!

Je vskutku pozoruhodné, jak dlouho zůstává JÁKOB Jákobem („patodřž“ či „Istivý“) bez ohledu na pozvání a zjevení svého Boha v Bethel, ba dokonce i přes svůj „vitězný zápas s Bohem“ ve Fanuel, kde poprvé ho Bůh nazývá IZRAELEM (Gn 28:11–18, Gn 32:24–31). Tepře v souvislosti s ukončením života jeho milované ženy RÁCHEL a po vztyčení pamětného znamení na jejím hrobě končí Boží slovo se jménem Jákob a uvádí v další etapě patriarchova života jméno Izrael (viz Gn 35:16–21).

Přes všecku naši snahu bořit modly v našem životě se nedovedeme vyvarovat stále hrozící recidivy, jak o tom výstražně svědčí sám ŠALOMOUN i zmíněný GEDEON na sklonku jejich života. My sami musíme svým „modlářským sklonům“ zemřít, aby Pán mohl cele naplnit svým Duchem naše životy. To se často uskutečňuje i za cenu ztráty toho, co jsme dosud považovali ve svém životě za „nezbytné“ a „nenahraditelné“. To je ale zjevným důkazem toho, jak Bohu na nás velice záleží a jak On sám svým předivným způsobem splňuje naši touhu Jej milovat ve vší myslí, z celého srdce, ze vší síly (viz rozum – cit–vůle – tomu odpovídající víra–lásku–naděje) – tedy z celé své duše, jím samým tak draze koupené (R 8:28–39)!

3. předpoklad – služba Bohu živému a pravému – (v. 9)

Poznat živého a pravého Boha má nesmírnou cenu! Ale toto poznání a poznání není samoúčelné! Má nás vést a dovést nejen k osobní spásě, ale též k růstu do jeho obrazu pro dokonalé naše spojení s Ním! Bůh je BOHEM LÁSKY A SVA-TOSTI – jedinečné nezískatelné a dokonalé služby Boha samého svému padlému stvoření. Tu největší a nejtěžší službu pro mne a pro tebe vykonala z čisté lásky tak, že za mne a za tebe naplnil všecky požadavky svatosti a spravedlnosti. Kdo z nás kdy pochopí plně zázrak všech zázraků – div Boží lásky zjevené a dokázané na Golgotě? To je žIVÝ BŮH – nesoucí, stvořující, dávající, naplňující, zachovávající a zachraňující život ve svém milovaném Synu za cenu největší potupy, hanby, opuštěnosti a – smrti! To je žIVÝ Bůh, kterého nemůže držet smrt. To je žIVÝ Bůh, který přemáhá vitězně kletbu lidského hříchu, smrti a pekla beznaděje ve slavném zmrtvýchvstání svého poslušného Syna, který Jej oslavil a je Jím oslavlen! To je pravý Bůh – vnášející logiku a řád do chaotického a samoúčelného lidského života, odpovídající na odvěkou lidskou touhu po pravdě, dobru a kráse, uspokojujícího světlem své spasitelné pravdy, svatosti a spravedlnosti naše svědomí skrze toho Božího Beránka, který jediný jsa bez poskrny a vrásky „za nás učiněn byl hříchem, abychom my učiněni byli spravedlností Boží v něm“ (2K 5:21). To je pravý Bůh, který nesene jakoukoliv nepravost – a proto ji soudí a trestá a svou dokonalou spravedlnost ve vztahu k nám – hříšníkům – reší smíří oběti Kristovou!

Když živý a pravý Bůh slouží nám tak jedinečným způsobem – mně a tobě – právě těm, kteří si to nejméně zasloužili, jak bychom neměli my nyní toužit zcela přirozeně živému a pravému Bohu sloužit, když jsme Jím v Pánu Ježíši Kristu obživeni a ospravedlněni? Jakým nádherným obrazem živé služby, přinášející a dávající nový život s novými perspektivami a pravé služby, měnící od základu veškeré dosavadní perspektivity nevyhnutelného zániku a beznaděje v pokoji, radost a životní jistoty, je JOZEF EGYPTSKÝ! Skrze své strašné znuzení od svých bratří přináší pro ně bohatství chleba, skrze své zotročení jejich vinou přináší jim svobodu, skrze své nepředstavitelné ponížení a zhnanobeni jejich závistí a nenávisti povznaší je z jejich duševní a duchovní býdy a nicoty, skrze hřich a nízkost svých bratří zjevuje ušlechtilost, velkomyslnost a dokonalou krásu svého charakteru – své jedinečné lásky a citu pro spravedlnost, jímž inspiruje, vychovává a změňuje charakter svých bratří...

To je Pán Ježíš Kristus v praxi! To je apoštol Pavel a jeho věrní – Silván a Timoteus – a to jsou nyní i milí Tessalonickí. Moc Boží lásky zjevená v Kristu je vede k hlubšímu porozumění živému a pravému Bohu v Jeho službě člověku a nyní jako živé a pravé křesťany k službě právě tomuto navěky Živému a navěky Pravému – nepohnutelnému! Jakým způsobem? Podobným vztahem a službou, kterou vidí a znají z obecnství s Pánem a Jeho služebníky. Skrze svůj život a pravý (ryzi) vztah k Ba-

žímu slovu docházejí k neohrozenému svědectví slova a života – a tak jsou Duchem svatým uváděni v službu lásky Kristovy svým bližním jeho evangeliem a praktickou pomocí všem bez rozdílu...

Slovo Boží se stává v nich a skrze ně živým a pravým, protože nese v jejich životech viditelné ovoce živé a pravé služebnosti (2K 3:2, 3).

4. předpoklad – očekávání Syna jeho s nebe – (v. 10)

Jak předivné je ono radostné očekávání – ona živá naděje křesťana. Toto očekávání budoucí radosti se neváže na věci, ale především na osobu! Na toho nejkrásnějšího ze synů lidských, ve kterém se zjevila nám plnost božství tělesné, který znal jediný svého nebeského Otce dokonale, a proto jedině On byl způsobilý Jej zjevit a odhalit jeho srdce! Svět nemá a ani nemůže mít dokonalejší vzor etické krásy nad dokonalou, nikým nepřekonanou lásku Kristovu, osvědčenou a slavně dokázanou v nejtěžších podmírkách, jež představuje „zlořečenství kříže“! Jej – tuto drahou a nejvíce milování hodnou osobu očekávali Tessalonickí – že si pro ně též – pro své draze vykoupené vlastnictví – určitě, brzo a rychle přijde... aby s Ním na věky byly.

Toto očekávání budoucí radosti se neváže na tuto zemi, kde je vše porušitelné, poskrvněné a kde všecko záhy uvadá – zevšedněje! Vztahuje se na nebe! Věřící lidé berou na sebe odpovědně všecky lidské povinnosti na této zemi, ale nikdy zde nehledají, nevymáhají a násilně neprosazují svá skutečná či domnělá práva. Nejsou zemští, ale nebeští (Zd 3:1), jejich domov trvalé ceny je v nebesích (J 14:1–3, 2K 5:1), a tam jsou také všecka jejich práva zajištěna ve zmrtvýchvstalém a oslavěném Kristu! Zde – na zemi – pracují a usilují pouze o práva Boží na lidské srdce! Jde jím o čest a slávu toho, který již jednou přišel s nebe, aby se dobrovolně z lásky k nám vzdal všech svých nebeských práv a na této zemi byl zcela bezprávně připraven o všecko, co je přirozeným právem posledního ubožáka, vyvrženého z lidské společnosti. Takto si získal naše srdce a jen takto jsme mu přiznali jeho absolutní právo na sebe samého...

Toužíme, aby tuto nádhernou skutečnost pochopili, poznali a přijali naši bližní? V této službě Tessalonických získává nás život na vzácnosti svého obsahu.

Očekávání Ježíše Krista s nebe znamená očekávání Jeho příchodu v slávě – pro svůj lid a potom k zjevení Jeho moci a slávy v soudcích na této zemi. On přijde k svým právům zcela jistě (F 2:6–11), ale kér by přišel k nim ještě u mnohých na tomtéž principu oné ŽIVÉ NADĚJE, kterou měli Tessalonickí a „příchozí“, „rozptýlení“ věřící ze Židů v diaspoře v dobách apoštolských (1Pt 1:3–9)! – kér by přišel k svým právům nebeským v nás – úž na této zemi!

To očekávání se vztahuje na Syna živého Boha – nebeského Otce! Jak důvěrný a přitom sjednocující je tento pohled všech, kteří očekávají tak, jak dovedli očekávat Tessalonickí! Ano – náš Pán a Spasitel – je Syn. To, co On o svém Otci svědčí, je jedinečná pravda, kterou dosud nemohl a ani nedovedl vyjádřit žádný Boží posel – ani z andělů, tím méně z lidí! Jen On je „jedno“ se svým Otcem, jen On dokonale zná a Otec zná jeho, jen On dovedl mluvit a konat to, co u Otce viděl a slyšel, jen v Něm lze uvidět Otce a k Otci nikdo nemůže přijít, pouze v Něm – v Synu! (J 14:6–11). A On přišel nejen proto, aby nás spasil od budoucího hněvu Božího jako ten jediný Bohem určený a poslaný Smířce, ale též proto, aby nás uvedl do onoho jedinečného vztahu, který je a vládne mezi Ním – Synem a jeho Otcem – aby nám vydobyl plnost Boží spásy – se záchrannou též svá vlastní synovská práva v nebesích, jedinečné nebeské dědictví a spoluúčast na své slávě! Ano, v Synu – v Pánu Ježíši Kristu – víme, JAK nás Otec miluje, začínáme chápát CO to všechno znamená, že Bůh dal světu – nám – svého jednorozého Syna a tak možnost se rádotav v jistotách Božího slova, které jsou zdrojem pokoje Božího, převyšujícího všeliký lidský rozum (F 4:4–7).

Tak očekávali Tessalonickí svého Pána – v plné a požehnané službě Bohu živému a pravému –, aby přišel v Kristu k svým právům na této zemi, a potěšovali se brzkým příchodem Syna Jeho s nebe.

Jakým nádherným obrazem tohoto aktuálneho a vysoce aktívneho očekávania je setkání IZÁKA s REBEKOU (Gn 24).

Oba jdou sobě vstrieč a približujú se k sobě v touze, ktorá oba inspiruje, povznáší a posväcuje ich stále silicí vzájemný vzťah! Vidíme souvislost se studnicí Živého vidoucího mne – oním mocným zdrojem a účinkom živé vody k občerstveniu – s premyšľaním pŕi chození na poli s oním tvrčím symbolem smrti zrma a užitku zrajúciho klasu k nasycení u Izáka, vyhlížejúco svou nevestu z pouště oděnovu v okrasy šperků od svého otca Abrahama;

souvislost s oním Rebečiným nádherným „ANO z viry“, aniž svého ženicha uzrela, s ochotnosti ihned jít na pokyn Eliezera, ozdobiť se z lásky k pocte toho, jemuž se oddala, a nechat se v plne dôvotre vест cestou pouště v tichosti, pokoře, poslušnosti a v trpělivosti na svedectví Abrahamova zmocnené.

Jaký to púvab panenské čistoty, oddané bázné a hluboké úcty, ktorý to púvab otcových šperků na té, ktoré má navky potěšit Izáka po smrti jeho matky Sáry...

Jaká to radost, jaká to blahoslavená naděje, jaká to tužba po „pokladu skrytém v poli“ pod vlivem občerstvujúcej moci živé vody („Psáno jest!“) u Nebeského Izáka a touha putujúcej Rebeky – cirkev po Něm pod vlivem a vedením onoho Nebeského Eliezera ...

Živá kresťanská naděje v očekávání Syna Otcova s nebe má svou výraznou kvalitu tvrčí sily Boží ne v tom, že mění či musí změnit v době našeho pozemského života nepříznivé okolnosti na naši pouti k nebesům, ale v tom, že mění a zdokonaluje nás v procesu oných často nezměněných či dokonce zhoršujících se okolnosti... Očekávající Pána má předpoklady pro duchovní růst své osobnosti právě v oných „pouštích podmínkách“, po nichž jej bezpečně vede a provede Duch svatý... a tento duchovní růst vede k oblečení právě onoho posledního klenotu – TRPĚLIVOSTI (Jk 1:2–4, 5:7). Proto je v onom vzácném verši 3. řec o charakteristice viry ve skutku v souvislosti se službou – prací pro živého a pravého Boha a o charakteristice naděje v trpělivosti v souvislosti s očekáváním Syna Otcova s nebe!

Přijímáme a přijmeme toto Boží slovo k nám jako věřici v Tessalonice?

-Kk-

AMEN – HALELUJAH – MARAN ATHA

Den pred svým odvolaním na věčnost bratr Erich Sauer (1898–1959) napsal:

Náš Bůh je Bohem VĚRNOSTI.

Proto máme mit jistotu viry a v naší duši AMEN.

Náš Bůh je Bohem RADOSTI a blaženosti.

Proto do našeho srdce a na naše rty vkládá HALELUJAH.

Náš Bůh je Bohem DOKONÁNÍ a slávy.

Proto v nás vzbuzuje touhu po prichodě Pána a modlitbu MARAN ATHA, přijd' Pane Ježíši!

V duchu těchto tří slov z řeči, kterou mluvil náš Spasitel a prvotní cirkev, chceme žít a sloužit. Světovou misi byla tato slova rozšířena do celého světa, kde bylo hláseno evangelium. A těmito třemi slovy vás, draži čtenáři, pozdravujeme v závěru letosního roku

D. O. s redakcí

● Nes sa k dokonalosti, ale nikdy ju nepredstieraj.

● Nie je hriechom zarábať poctivo na každodenný chlieb. Ale hriechom je zarábať na čosi viac.

pohľad do knihy ZJAVENIA

(2)

5. Hl'a, prichádza s oblakmi (1:7)

Treba zdôrazniť, že Pán prichádza „s oblakmi“, a nie „v oblakoch“. Ako kedysi oblak znamenal pre izraelský národ svetlo spasenia a pre Egypt tmu a súd, tak aj príchod Pána bude pre verný zostatok znamenať vyslobodenie a blaženosť, pre svet však skazu a súd. Pán Ježiš nepríde pre svoju cirkev „s oblakmi“, ale ona bude vychádzaná „v oblakoch“ v ústrety Pánovi do povetria (1Te 4:17). Príchod opísaný v Zj 1:7 sa teda týka druhej fáze príchodu Pána v sláve na túto zem.

Už mnoho storočí predtým mal Daniel videnie, ako Syn človeka prichádzal prevziať kráľovstvo s nebeskými oblakmi (Dn 7:13). O oblakoch vo vzťahu k svojmu slávnemu príchodu hovoril aj sám Pán (Mt 24:30).

6. A uvidí ho každé oko, aj ti, ktorí ho prebodli (1:7)

Jeho príchod na túto zem nebude v tajnosti, ale v plnej viditeľnosti, ako blesk (Lk 17:24). Keď Pán Ježiš vychádza svoju cirkev, bude to svetu neviditeľné. Mnohí sa domnievajú, že pred slávnym príchodom Pánovým bude vzkriesenie všetkých mŕtvych, pretože – podľa citovaného verša – majú ho uvidieť aj tí, ktorí Pána prebodli, t. j. Rimania. Z ďalších miest Písma vieme, že vzkriesenie nespravidlivých k súdu bude až po tisícročnom kráľovstve (Zj 20:5). Zodpovednosť za „prebodnutie“, ukrižovanie Pána Ježiša má starozákonny l'ud, ako to vyjadril Peter v kázni: „rukou bezbožných ste ho priplali na kríž a zavraždili“ (Sk 2:23). Tento l'ud Ho uvidí, a pozná ako Mesiáša, ktorého otcovia zavrhl. Budú nariekať nad ním spolu so všetkými pokoleniami zeme.

7. Na ostrove Patmos (1:9)

Je vzdialenosť asi 60 km od maloazijského (dnes tureckého) pobrežia. Naň Rimania vypovedali odsúdených. Pretože Ján napísal o svojom pobytu na ostrove „pre slovo Božie a pre svedectvo Ježiša Krista“, máme za to, že bol tiež vyhnancom, spoluúčastníkom v súžení". Na tomto ostrove prežil vyrhnutie ducha v deň Pána. Vyrhnutie, videnie, dáva svätý Duch (Zj 4:2, Sk 11:5). Tiež apoštol Pavol mal videnie, ako ho opisuje v 2K 12:2–3. Toto videnie bolo prvý deň po sobote, v „Pánovi patriacom dni“, ako znie grécky výraz (podobne 1K 11:20). Ale súčasne je požehnaná myšlienka, že v tomto videní bol prenesený až do „dňa Pána“, ktorý znamená prichádzajúce súdy a kráľovstvo Kristovo (1Te 4:2, 2Pt 3:10).

8. Sedem zlatých svietnikov (1:1)

Vo svätyňi slánsku zmluvy bol sedemramenný svietnik. Mal jeden podstavec a sedem ramien. Tu Ján vidí sedem samostatných, zlatých svietnikov. Každý zbor má samostatnú zodpovednosť pred Pánom za svetlo, ktoré vydáva. Sedem svietnikov symbolizuje sedem zborov, ktorým Pán posielal odkaz. V týchto siedmich zboroch je zahrnutá celá cirkev, všetky zbyty na zemi. Úlohou zboru je svietiť ako svetlá na svete. Svietnik je zlatý, ale čo, ak nesvieti? Cirkev, zbor, to sú l'udia vykúpení krvou Pána Ježiša Krista, ospravedlnení pred Bohom. Ale každý vykúpený má zodpovednosť za svoj život, ako sa necháva napĺňovať, podmaňovať Duchom Pánoným k opravdovému svedectvu. Každý z nás môžeme nájsť svoje hodnotenie v niektorom liste 2. a 3. kapitoly Zjavenia.

9. Pán Ježiš je v strede svietnikov ako Syn človeka (1:13)

Cirkev v miestnom význame sa schádza k menu Pána Ježiša, do Jeho prítomnosti. Kde sa dvaja, alebo triaja zhromaždia takto, on je v ich strede. Hoci náš drahý

Pán je na Božom tróne po Jeho pravici, má svoju pozornosť obrátenú na zbory. On buduje svoju cirkev. Nemali by sme hovoriť: „nás“ zbor, „naše“ zhromaždenie, „naša“ cirkev. On pridáva cirkevi zachránených (Sk 2:47). On skrze svojho Ducha dáva dary cirkvi, aj pastierov, učiteľov, evanjelistov. On chráni svoju cirkev, vedie ako Arcipastier, ale aj súdi, kázni. Preto je tu nazvaný Syn človeka, lebo on súdi a bude súdil. A súd začína, ako vieme, „od domu Božieho“ (1Pt 4:17). Ako Syn človeka je Pán Ježiš opísaný v knihe Danielovej, asi stokrát u proroka Ezechíasha, viaciek ako 60krát sa sám takto nazýva v evanjeliach. Ako Syn človeka je Pán Ježiš „druhý človek“, „posledný Adam“, ale tiež ako ten, ktorý príde vo veľkej moci a sláve vykonať súd a prevziať kráľovstvo.

-jos

PŘIBOUCHNUTÉ DVEŘE

Stalo se vám už někdy, jste si přibouchli dveře a nemohli se pak dostat domů? Je to mrzutá věc — většina mestských bytů má na vstupních dveřích kliku pouze zevnitř. Dveře lze zvenčí pouze zavřít, ale otevřít je možno jen pomocí klíče. Stačí pak chvilinka nepozornosti — právan v bytě a cvak — dveře zapadnou a vy stoje venku. Klíče máte samozrejme uvnitř. A tak teď musíte čekat, až přijde někdo z vašich domácích s druhým klíčem, nebo musíte hledat zámečníka. Je to nepříjemné, když si vlastní neopatrností zavřeme dveře a nemůžeme zpět.

Do podobné situace se můžeme velmi snadno dostat i v našem životě víry. Následující příběh (se zcela vymyšlenými jmény) nám chce ukázat, že i v našem životě mohou být takové „přibouchnuté dveře“, ke kterým nemáme klíč a nedovedeme je otevřít. Nejdříve do bytu, ale o cestu k lidským srdečím. Ta se velice snadno uzavřou a jen velmi těžko se opět otevřejí.

Pani Nováková už ani nevěděla, proč vlastně si vzala pozvánky na chystané evangelizační shromáždění, jak to dříve bývalo zvykem. Snad proto, že to tak dělala většina přítomných ve shromáždění. Vytáhla je z kabelky a vzpomněla si na prosbu sloužícího bratra, aby je s několika milými slovy rozdali v okruhu svých známých.

„Zdalipak budou pozvánky, které si lidé vzali s sebou, rozdány, anebo skončí v koší?“ přemýšlal paní Nováková. „A komu bych je měla dát?“ zamyslil se a nechá myslí defilovat své známé.

Nejprve je tu paní Švarcová, která pracuje vedle ní. „Ne, ne, ta nepřichází v úvahu“, zjišťuje paní Nováková, „vždyť jsme se chytily k vůli tomu jejímu věčnému kouření. Té teď nemohu dát pozvánku na evangelizaci. Vždyť by se mi tak právě ještě vysmála... Proč ale jenom musí tolík kouřit?“

„A co Zdena Mlynářová z účtárny? Tu bych přece mohla pozvat! Stejně nemá co dělat a mindráky občas mívá taky. Co si ale pomyslí, když jí řeknu, že věřím v Ježíše, vždyť jsem s ní o tom nikdy nemluvila?“ Po chvíli váhání paní Nováková zjišťuje, že to by nemuselo být tak zlé. Ale byla zde větší překážka — společně strávené večery u skleničky, kdy se sešly, aby „spláchly“ pracovní nepříjemnosti a „probraly“ své kolegy v práci. „Ta také nepřichází v úvahu,“ rozhoduje se nakonec paní Nováková.

Najednou si vzpomněla na svou sestru Terezu, o které po svém sporu o dědictví už skoro více než rok nic neslyšela. To by byla vhodná příležitosť konečně už zprovozdit ze světa tu trapnou záležitosť, těši se. Ani by ji nenapadlo, že se dokáže tak „tahat“ kvůli kousku dědictví. Ale dobrá nálada se velmi rychle vytratila. Neměla by se s ni nejprve smířit? Paní Nováková viděla svou sestru živě před sebou, jak její zkoumavý pohled těká z pozvánky na ni a zpět. „Tak Ježiš mění život... Moje milá sestřičko, ale u tebe to vůbec není vidět. Bud' tedy u toho nejsi tak dlouho, anebo to s tvou výrou není zas tak moc valné... Ne, moje milá sestro, po tom, co ses po smrti taty tak najoukla. Ne, díky...“

Tereza tedy též nepřichází v úvahu. Je to opravdu těžké, takovou pozvánku osobně předat. „Asi bude nejlépe, když hodím pozvánky do schránky v našem dome“, rozhoduje se. Ale i tato myšlenka ji uspokojuje jen na chvíli. Najednou si představí, jak by se mohla ve shromáždění setkat se sousedkou, se kterou se už delší dobu nezdraví. Paní Nováková by ji zdravila, ale sousedka jí neodpovídá. Proč ale tak hlučně oslavovala Silvestra, vždyť to nebylo k vydření, vzpomíná paní Nováková. Co by asi řekla, kdybychom se potkaly ve shromáždění? — „Copak, copak, paní Nováková, vy jste tu též? Kdybych to věděla, tak jsem tu nepřišla“. Tak nějak by to asi řekla.

Pani Nováková je deprimovaná. Je tedy koš na papír jediné řešení? Bylo by rázem po starostech. Opravdu?

Ne, ne — začíná chápat, že koš na papír není řešení. „Pak by měla pravdu Tereza, že u mne není vidět žádná změna... Je to opravdu jen viná druhých, že se musíme stále zlobit?“

Ještě dlouho sedí nad svými pozvánkami, přemýšlí — a modlí se. Otevře ještě Ježiš dveře, které přibouchla? Ani nepozoruje, že na pozvánky padají slzy a že jsou celé promáčené. Když si jich konečně všimla, byly už k ničemu. Koš na papír byl přece jen jejich konečnou stanicí. Ale přece jen něčemu dobrému posloužily.

Pani Nováková se rozhoduje: „Hned zítra navštívím Terezu. A se Švarcovou to musíme též dát do pořádku. Za sousedkou též zajdu a ... a...“

Nás příběh se uzavřel. Největší překážka byla odstraněna a teď už se mohly otevřít jedny zavřené dveře za druhými. Nemáme i my někde ve svém životě podobně přibouchnuté dveře k našim blížním? Kéž je nám Pán milostiv, abychom o takové otevření dveří vždy usilovali.

Připr. -tp

OTAZKY na „cestu“

1. Kdo prohlásil o sobě, že je CESTA?
2. Které dvě cesty jsou v protikladu?
3. Co Bůh říká o cestě neobraceného člověka?
4. Na které cestě nemáme stát?
5. Co máme dělat na všech cestách?
6. Co nemáme dělat na cestě?
7. O čem přemýšleli učedníci na cestě?
8. Na jaké cestě byl Saul zastaven Pánem Ježišem?
9. Kdo pozoruje naše cesty?
10. Jaké jsou Boží cesty?

10. Věcne (Ab 3:6), svaté (Z 77:14), spravedlivé (5M 32:4), nevystízené (R 11:33).

9. Bach (Jr 16:17)

8. Dáv Damasku (Sk 9:27)

7. Vidaří se (M 15:26)

6. Vidaří se (M 15:26)

5. Poznávat Hospodina (P 3:6)

4. Na cestě hříšných (Z 1:1)

3. Každý se obřál na svou vlastní cestu (Iz 53:6)

2. Střek a žíza (Mt 7:13-14)

1. Při Ježiš (I 14:6)

Odpovědi:

L. H.

PÁNOV PRÍCHOD ako predmet VIERY LÁSKY A NADEJE

Veľmi zvláštna to bola chvíľa, keď sa Pán Ježiš lúčil so svojimi učenikmi pred tým, než bol zatknutý v Getsemanskej zahradе. Tejto rozlúčke pri poslednej večeri, keď slávili veľkonočný hod baránka, Duchom Božím vedení evanjelisti venovali veľkú pozornosť, no najviac sa o nej dozvedáme z evanjelia Jánovho. Dnes sa zamyslíme nad obsahom 14. kapitoly tohto evanjelia, v ktorej Pán Ježiš trikrát hovorí o tom, že opäť príde:

- v. 18: „Neopustím vás, aby ste boli sirotami, prídem k vám“,
- v. 23: „Keď ma niekto miluje, ten bude ostrihať moje slovo, a môj Otec ho bude milovať, a príde k nemu a urobíme si u neho príbytok“,
- v. 3: „Keď odídem a prihotovím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli.“

Pán mal na mysli tri rôzne príchody, a dnes môžeme povedať, že:

prvý z nich sa stal v minulosť, ale stále trvá,
druhý sa uskutočňuje od doby apoštolskej až po príchod Pána pre cirkev,
tretí sa uskutoční v budúcnosti.

Pre rozvinutie myšlienok i lepšie zapamätovanie týchto zasľúbení Pána Ježiša si môžeme zvoliť ešte jedno triedenie:
prvý príchod (v. 18) sa stáva predmetom našej viery,
druhý (v. 23) je predmetom našej lásky,
tretí (v. 3) prijíname nádeju.

Skôr, ako si rozoberieme jednotlivé zasľúbenia, vziať sa do situácie učenikov, keď im zažneli tieto Pánove slová. Tá je vyjadrená vo verši prvom:

„Nech sa neľaká vaše srdce! Veríte v Boha, verte aj vo mňa.“ Grécky originál pripúšťa aj iné vyjadrenie: nech sa vaše srdce nechveje úzkostou! Pri slove „lakať sa“ vynori sa nám taká situácia, v ktorej máme strach, ten však o chvíľu pomine. Ako často sa „lakáme“ v bežnom živote? Preto vyjadrenie „nechvejte sa úzkostou“ lepšie charakterizuje aj nás život. Viem, že mladí aj starší, bratia aj sestry, všetci sme sami na sebe okúsilí, čo to znamená chvet sa nejakou úzkostou. Navonok to nechceme dať vidieť, ale zovnenie ducha je niekedy tak silné, že sa len násilu usmievame, nemáme radosť a pokoj, strácamo chut' čokoľvek robiť, modlitebný zápas sa nám zdá povrchný a mŕtvy, všetko okolo nás je smutné, chladné. A omnoho viacej sa úzkostou chvet učenici.

Pričiny tohto ich stavu ducha môžeme rozdeliť do troch oblastí.

VONKAJŠIE PRÍČINY

Len niekoľko týždňov predtým na vlastné oči videli, ako Židia chceli kamenovať Pána Ježiša v jeruzalemskom chráme (10:31). Videli zaťaté päste, kamene v rukách rozhnevanychých ľudí. Neurčia tiež nejaké rany? Nedopadnú kamene aj na nich? Nedivme sa preto učenikom, že sa im nechcelo spoza Jordánu ísť znova do Betánie a Jeruzalema, keď sa Pán dopočul o nemoci Lazarovej. Tomáš to vyjadruje za všetkých: „Podme aj my, aby sme zomreli s ním“ (11:16). S takýmto pocitmi ísli do Jeruzalema. Aj oni budú zatknutí s Pánom Ježišom, odsúdení a zabití. Rozkaz už je vynesený (11:57).

VNÚTORNÉ PRÍČINY

Aj Pán Ježiš sa zachvel v duchu, keď pomysiel na Judášovu zradu, Petrovo zaprenie a rozpŕchnutie sa všetkých (13:21, 38). Tak dlho chodil s nimi, vyučoval ich Božej ceste, miloval ich do konca (13:1), ale oni neboli schopní lásku opäťovať. Jeden z nich Ho zradil. Aké to myšlienky virili v hlavách učeníkov? Ktorý z nás Ho vlastne zradil?

PÁN ICH OPUSTÍ

Niekoľkokrát im to už Pán Ježiš povedal, že odíde od nich. Tomáš opäť reagoval: „Pane, nevieme kam ideš“ (14:5). Nikdo sa ho však otvorené nechcel spýtať, kam vlastne ide, ale boli tým veľmi zarmútení (16:5–6).

Pán Ježiš videl do srdca učeníkov a chcel ich potešiť. Toto potešenie nebolo len na chvíľu, ved' Ján o tom piše až za 60 rokov! Ono platí aj nám a všetkym vykúpeným po celý život na tejto zemi. Dôvody nášho zármutku, našej úzkosti môžu byť rôzne. Prichádzajú zvonku, keď nás „satan preosieva ako pšenicu“. Pán to dovolí, lebo ved' v takomto pokusení sa má prečistiť nás život ako zlato v ohni (1Pt 1:7). Satan používa rôzne „riečice na preosievanie“, veľmi často ľudí. Uvedomujeme si tým, že nás boj nie je proti telu a krvi, ale proti duchovným mocnostiam zlým, ktoré nás obklopujú. Veľkým pomocníkom satanovým je naša stará prirodzenosť. Ako to, že naráz, z ničoho, sme zlí, nahnevani – a často sami na seba? Ako to, že máme také ohromné túžby a predsavzatia, miesto ich splnenia príde pravý opak?

Casto vidíme vnútorné chyby. V cirkvi, kde je naše miesto, sa vyskytne to, alebo ono. Niekoľko Pána zaprie, iný odíde. Pády a poklesy nie sú výnimkou. Nie je v takýchto prípadoch naša služba a námaha zbytočná? Tisice preslovov v zhromaždení za rok, a čo to prinesie? Stovky evanjelizačných kázáni, a koľko sa obrátiť? Pesimizmus. Útek z práce. Kritika. Lahostajnosť. To môže byť dôvodom, že sa naše srdce chvye úzkostou. Ako ďalej?

Ale najhoršie je, keď máme pocit opustenosť Pánom. On je vonku, mimo oblasť môjho srdca, ale klope, pretože chce večerať so mnou (Zj 3:20). Modlím sa, ale odpoveď neprihádza. Čítam si pravidelne Písma, ale nie som ani o piad' silnejší a duchovnejší. Navštevujem zhromaždenia, ale so mnou to ide z kopca. Nevzynam Pána, a moje svedomie mlčí. Nepoviem plnú pravdu, trochu aj oklamem, a hľa – nič sa nedeje. Všetko mi prejde, dokonca ani „svihanie prútom“ (Žd 12:6) nepociťtujem. Neopustil ma Pán? Som vôbec Božím dieťaťom?

Milovaní, je potrebné, aby sme sa niekedy rmútili, chvetli úzkostou (1Pt 1:6). Má to určitý cieľ: Pán chce tým rozmnožiť svoju milosť pri nás, aby oheň viery, lásky a nádeje sa v nás rozhorel. Preto nám trikrát hovorí tiež o svojom opäťovnom prichode.

I. Príchod Pána ako predmet našej

VIERY

Keď učenici prežívajú chvíle zármutku, Pán im radí: „veríte v Boha, verte aj vo mňa“ (v. 1). On nás nenechal na tejto zemi ako siroty, bez pomoci, bez rodiny, opustených. Jeho zasľúbenie, že opäť pride (v. 18) sa splnilo veľmi skoro – už v nedele po jeho zmŕtvychvstani. Keď odíšiel k Otcovi, poslal Utešiteľa, svätého Ducha, ktorý je nielen s nami, ale dokonca v nás! Toto si musíme vierou uvedomiť. Pán Ježiš je v Duchu s nami a v nás. Ak nám niekto ubližuje, ubližuje súčasne aj Jemu. On nikdy nepovedal, že jeho učeník bude mať na tomto svete tak krásnu

cestu, akoby kobercom vyloženú. Naopak. Zasľubil nám taký život, aký mal On. Ked' trpíme, On o tom veľmi dobre vie. Ked' necháva, aby sme boli takto skúšaní, potom má cieľ s nami: bud' je mnoho pliev v našom živote a tie musia byť odstránené, alebo Otec má byť tým oslávený. „Pane Ježišu, verím, že sa Tvoje zasľubenie naplnilo a Ty si so mnou. Chcem Ti dôverovať, že ma prevedieš aj touto skúškou a neopustiš ma v nej. Osláv svoje meno! Vidiš aj moje problémy, počuješ môj vzduch. Ak by to bolo možné, ukráť túto skúšku, neuvoď ma do ďalšej, ale nech sa stane Tvoja vôľa.“ Takto by sme mali vyznávať.

II. Príchod Pánov ako predmet našej

Veršom 23 nám chce Pán Ježiš pripomenúť, že hoci sme dostali dar svätého Ducha, nie vždy s Otcom môžu prebývať v našom srdci. Vo veľkom dome sú rôzne nádoby, jedny na čest a druhé na nečest. Nádoby poškvrnené nemôže Pán použiť k naplneniu svojím oisahom. Neznámená to, že strácame dar Ducha a tým aj spasenie, ale že nemôžeme byť použití k službe Pánovho. Akákolvek služba pre Pána má vychádzať z úprimnej lásky k Nemu. Ak ho milujeme, predovšetkým budeme zachovávať Jeho prikázanie, plniť to, čo sa z Písma dozvedáme ako pokyn pre nás každodenný život. Ak máme nejaké veci v neporiadku s ľuďmi, tak ani „dar na oltár nemáme niesť“. Neslúžime v zhromaždení, ak doma alebo v zbore sme spôsobili pohoršenie. Každú službu robme s čistým svedomím, inak takúto prácu Pán neprijima a nehodnotí (vid' 1K 13).

Ked' Pána milujeme a žijeme oddelený život v pokore a poslušnosti, potom prichádza do nášho srdca, aby nám „zjavil seba“ (v. 21). Odkrýva nám osobu Otcovu, plány, úmysly s naším životom. Už Ho nepoznávame len z počutia, alebo videnia, ale dokonca z „dotyku“, z osobných, mocných skúseností. Potom vyznávame: „Pánovi ja dôverujem za každých okolností!“ Láska otvára dvere a volá: „Pod' ďalej, môj Pane, vezmi kormidlo môjho života do svojej ruky, ved' ja nepoznám úskalia. Ty vieš o všetkých nástrahách, Ty vieš, kde je moje miesto, v čom mám slúžiť. Ja by som si prial to, alebo ono, ale Ty iste máš iný úmysel so mnou. Ved' ma tam, kde Ty chceš a ja som ochotný, pripravený sa podriadiť Tvojmu rozhodnutiu. Pane, ak moju službu Tvojí vykúpení prijímajú, potom je to od Teba. Použi si moje ústa, ruky, nohy... Ešte mám stále čas, čo chceš, aby som konal? Mám sa stísiť, ponoriť do Tvojich myšlienok a nerobiť nič? Ďakujem Ti aj za to...“

III. Príchod Pánov ako predmet našej

Pán Ježiš odšiel k Otcovi, nie je viditeľne na tejto Zemi, ale opäť viditeľne príde. Najprv do oblakov pre svoju cirkev, potom ako Kráľ kráľov do svojho tisícročného kráľovstva. Teraz očakáva cirkev vychvátenie k Nemu. Toto zasľubil vo v. 3, a nádejou si to privlastňujeme. Čo robí nádej? Predovšetkým pôsobí ako kotva (Žd 6:19). Kotva loďky nášho života nie je v mori sveta, ale vo vnútri, za oponou. Táto kotva nás drží, keď klesáme, vetrom rôznych skúšok súc hnani sem a tam. Nádej nás ľahá „hore“, aby sme hľadali tie veci, ktoré sú pred Božím trónom (Ko 3:1). Ved' Pán Ježiš už čoskoro príde. Čakám ho vôbec? Vydiavam svoje telo ako živú obet k svätej službe pre jeho kráľovstvo? Možno, že sme už zleniveli, potom nádej nás burcuje, aby sme sa prebudili zo sna, vstali a očakávali svojho Pána. Vykúpený v nádeji volá: „Pane, Ježišu, čakám na splnenie Tvojho zasľubenia, že si ma vezmęš tam, kde si Ty. Neviem si predstaviť slávu, ktorú si pripravil pre svoju cirkev, ale tešim sa na to, že Teba budem vidieť tvárou v tvári, a že budem vidieť Otca. Chcem

Ti slúžiť na veky pred Božím trónom, a už tu, na Zemi sa tomu učím. Chcem ťa velebiť, aby som mohol pripojiť hlas k tým, čo budú spievať pieseň vykúpených. Ty vidiš, že som pripravený odísť. Mám sice mnoho práce nedokončenej, ale lepšie by mi bolo, keby si už príšiel. Ty čakáš, aj ja čakám. Veľmi málo, máličko, a Otec povie, aby si si vzal k sebe tých, ktorých Ti dal, aj mňa. Ty si, drahý Pane, miesto pripravil, je už hotové. Aj pre mňa je tam miesto, ďakujem Ti za to. Tak príď Pane, príď dnes, čakám Ťa!“ -jos

(Z historie jednej známej duchovnej písni)

Misionár J. H. Black se kdysi procházel ulicí chudé čtvrti svého rodného města. Tu uviděl na schodech u dveří zchátralého domu sedět malou holčičku. Její otrhané šaty, rozbité boty a zanedbaný vzhled vyprávěly jasné smutný příběh o tatínkově a mamince — opilcích, a o domově, který si toto jméno ani nezaslouhoval. Misionář oslovil holčičku a pozval ji do nedělní besedy. V jejích očích se objevil dychtivý výraz, a tiše odpověděla: „Ano, ráda bych přišla, ale...“ J. Black pochopil touhu v srdeci otrhaného děvčátko a druhého dne ji byl doručen balík, obsahující nové šaty, boty a klobouček.

Příští neděli byla Bessie v besídce a záhy se stala pravidelnou návštěvnici.

Až jednou náhle přerušila docházku, a už se neozvala na vypolávaní svého jména, když učitel nedělní besedy zjišťoval docházku dětí. Starostlivý J. Black se brzy dověděl příčinu — malá Bessie těžce onemocněla. Tu mu bleskla hlavou myšlenka:

„Co, když se děvčátko už nikdy neozve? Co s ní bude, zemře-li? Jaká bude ještě odpověď, až přijde konečné účtování?“

Aniž si to uvědomil, řekl si tiše pro sebe:

Až zatroublí anděl Páně,

počet dnů až přestane,

jitra věčného pak září se zjeví nám.

Když již spasených ten slavný,

veliký den nastane —

v nebi budou čtena jména,

budu tam.

Jen co si ta slova řekl, uvědomil si, že právě sestavil něco zdařilého. Sedl k pianu, sáhl do kláves, a hudba — nápěv — vyplynul právě tak spontánně, jako dřívěj slova.

V neobvyčejně krátké době dokončil písň, kterou nebylo nutno upravovat.

Malá Bessie krátce na to zemřela, ale písň, kterou inspirovala její nemoc, nezemře. Zpívá se po celém světě. Dodnes plní své živé poslání závažnou otázkou i k tobě, milý čtenáři:

Až tam čtena budou jména,

budeš tam i TY?

Kéž by ses mohl i Ty ozvat!

připr. D. Z.

STOPY KE KŘÍŽI

SERIÁL

17

„I udělal Mojžíš hada měděného a vyzdvihl jej na sochu; a stalo se, když uštkl had někoho a on vzhlédl na hada měděného, že zůstal živ...“

4. Mojžíšova 21:9

Starověcí Řekové si vyprávěli dojemnou báji o velkém hrdinovi Perseovi. Ten slavil svatbu s krásnou Andromédou. Tu se najednou rozlétly dveře do sálu a v nich se objevil jiný král, který chtěl Andromédou uloupit. Rozpoutala se divoká rvačka, při níž mnozí padli. Perseus se dostal do úzkých, protože jeho nepřátelé měli velikou početnou převahu.

Tu zval Perseus na své nepřátele: „Nutíte mne k tomu nejhoršímu a nejsrašnějšímu!“ Otevřel brašnu, která mu visela po boku a zval na své druhy: „Moji přátelé, nedivejte se!“ Pak zvedl do výše strašlivou hlavu Medusy. Byla to hrozná zrůda. Místo vlasů měla na hlavě vrkoče hadů. Kdo na ni pohledel, na místě zkameněl. Hlava Medusy znamenala pro Řeky ztělesnění všeho zla, všeho, co působí, že v žilách stydne krev.

Tam v sále teď stojí Perseus a drží ve výšce useknutou Medusinu hlavu. Jeho nepřátelé rázem zkameněli. Jediný pohled na Medusu zabíjí pro věčnost.

Evangelium nám vypráví opak – a není to vymyšlená báje. Vypráví nám o pohledu na mrtvou hlavu, který dodnes přináší život.

1. Kam se máme divat?

Jde o pohled na ukřížovaného Božího Syna, na „hlavu plnou trýzně, běd, ran a soužení...“ Chceme si ukázat na starozákonních předobrazech kříž Pána Ježíše. A tak teď musím nejprve povědět příběh, z něhož je nás text vyňat.

Lid staré smlouvy putoval pouští. Jistěže to nebylo vhodné místo pro pobyt takového množství lidí. Ale Pán byl přece s nimi! Dával jim vodu ze skály a každý ráno je sytil manou, chlebem z nebe. Podívejte se však na převrácené lidské srdce! Místo, aby byli vděční a důvěřovali této péči nebeského Otce, reptají proti Bohu a proti Mojžíšovi: „Proč jste nás vyvedli z Egypta?... Duše naše chléb tento ničemný sobě již zoškivila!“ Tu posílá Bůh do tábora „ohnivé“ hady. V táboře zavládla smrt a strašlivá hrůza. Děti Izraele se zděsily. Běží k Mojžíšovi: „Modli se za nás! Zhrešili jsme!“

Tu padá znovu tento věrný prosebník na svou tvář před rozhněvaným a přece tolik milostivým Bohem. A Bůh mu dává pokyn: „Udělej měděného hada a pově ho na dřevo. Kdo je uštnutý a podívá se na něj, bude žít.“

Lidé se okamžitě pustili do práce. Zatímco jeden odléval hada, jiní již chystali kříž. A pak se táborem rozlétno poselství: „Dívejte se na měděného hada!“

Některí lidé se posmívali: „Copak je tohle nějaká pomoc?“ Ale ti všichni zemřeli. Kdo však pohlédl, byl i jen JEDINÝ POHLEDEM – zůstal živ. Vidím ty ploužící se smrtelně uštnuté, umírající lidé. JEDINÝ pohled – a život se vrací.

Uplynula celá řada staletí. V noční hodině sedí Pán Ježíš s Nikodémem. Pán mu vysvětuje, že tento měděný had je předobrazem na jeho kříž: „Jakož povýšil Mojžíš hada na poušť, tak musí povýšen být Syn člověka... Nebo tak miloval Bůh svět, že syna svého jednorozenceho dal, aby každý, kdo věří v něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J3:14, 16).

Máme se tedy divat na kříž Pána Ježíše. To je věčný život!

2. Co zde smíme vidět?

Evangelium je neslychané poselství! Dívat se na ukřížovaného Spasitele – to

přece dokáže každý, i ten největší hříšník, i nejubožejší člověk. Ano, tak to je – pohled výře na zemřelého Smirce zachraňuje za všechny okolnosti.

Naopak – žádný boj nebo zápas, žádné modlitby nebo dobré skutky ti nedají pokoj s Bohem. Před Božím hněvem a soudem je jenom jedna záchrana – POHLED VÝRY na Spasitele na kříži.

Co je na kříži tak zvláštního, že má takovou moc? Nedávno mi řekl jeden mladík: „Je přece tolik lidí, kteří zemřeli jako mučedníci pro správnou věc! Proč děláte takový povyk kolem toho vašeho Ježíše?“ Nás příběh nám to má vysvětlit.

Nejprve si musíme všimnout, že Izrael nebyl v právu. Bůh se na něj hněval oprávněně. V hadech byla ztělesněna Boží kletba nad hříšníky. Kdo neví, jak hrozný Boží hněv vytvárá hřich, kdo ještě ve svém svědomí nepocitil Boží prokletí, ten nepochopil ještě vůbec nic z celé naší události. Přítomnost hadů byla viditelným znakem tohoto prokletí. A tu Mojžíš pověsil obraz tohoto prokletí na kříž. A pak zaznělo: „Dívejte se na měděného hada! Tu je vaše prokletí odstraněno, ukřižováno, vyřízeno!“

Tak se smíme divat na kříž Pána Ježíše. Zde visí prokletí, které mělo postihnout mne. Zde je odstraněno, vyřízeno, usmrcono, ukřižováno!

Kdo mne pozorně sledoval, teď se lekne a řekne: „Had byl obrazem prokletí. Ale Spasitel – ten přece ne!“ A přece! Tak to stojí v Božím slově: „Vykoupil nás Kristus ze zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím (=prokletím), nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož visí na dřevě,“ čteme v Ga 3:13.

Dovolte mi použít přirovnání. Nedávno jsem četl v jednom moderním románu o tom, jak za dob nacistické Třetí říše gestapo pronásledovalo mladého studenta, který uprchl do jednoho velkého hotelu. Nastala strašná honička. Všechny východy byly obsazeny. Pronásledovatel nemilosrdně postupoval od pokoje k pokoji. Pronásledovaný zoufale prchal obsazeným domem a marně hledal spásné východisko.

Do podobné situace se dostaneme, když se probudí naše svědomí. Chceme utéct před Božím hněvem – a nemáme kam. Chceme začít nový život – a ono to nejde. Chceme být šťastní – a přitom se cítíme být ztracení. Chceme zapomenout na své hřichy – a nedokážeme zapomenout ani na ten nejmenší z nich. Tu si nedokáže nikdo sám pomoci. Kde je východisko?

Zde – na kříži. Zde je prokletí navždy odstraněno! Zde je Boží hněv ukřižován. Zde visí tvé hřichy, nesené Ježíšem.

3. Jak se to dá ověřit?

Co je třeba udělat? Pouze jedno jediné – pohlédnout věrou na ukřížovaného Spasitele a děkovat mu, že se stal kvůli mně prokletím. Jinak nemůžeme udělat vůbec nic.

Velký probuzenecký kazatel Ch. H. Spurgeon vypráví velice hezky, jak došlo k takovému pohledu v jeho vlastním životě. Jednou jej zahnala prudká bouře do malé kaple. Kazatel byl prostý, neučený muž, který ani neuměl pořádně mluvit. Přečetl text: „Pohleďte na mne, tak budeš spasen všechny končiny země“ (Iz 45:22 – dle angl. textu). Pak toto slovo vysvětloval. Pohlédl na mladého muže a bez ohledu na ostatní lidi řekl: „Vypadáš uboze. A zůstaneš ubožákem, neuposlechnes-li tohoto slova.“ Pak pozvedl hlas a zvolal: „Mladý muži, pohléď na Ježíše Krista! A učiň tak ted!“

Spurgeon říká: „Trhlo to se mnou. Pohlédl jsem však na Pána Ježíše a byl jsem spasen. Bylo to dílo okamžiku, přechod ze smrti do života. Tmavá mračna, která mne po léta obklapovala, náhle zmizela, viděl jsem znova slunko. Viděl jsem milostivé Boží rozhodnutí. Musel jsem radostně zpívat s církví o drahé krvi Pána Ježíše.“

Tak volá Spasitel i dnes na nás: „Pohleďte na mne, abyste byly...“
W. B.

◎ Hovorit znamená rozsievat. Nerozsievaj nič, čo nechceš žať.

P roč

vyšel z chléva
když chtěl být Pán

cožpak je Nazaret
nadějí nám?

Proč

neměl domov
a tulákem byl —

kam by jen
učedník
hlavu svou skryl?

Proč

volal k sobě jen
hříšníky zval

nikdo přec sháry
tu pravomoc
nedostal?

Proč

žádal duši
když sám nedal ntc

nikdo přec
nemoh' s ním
chodití vícl

Proč

zůstal chudým
a dával jen slib

když lidem
nemohl
pomoci z bíd!

Proč

nedal chleba
a nezhladil Řím

vždyť slova království
proměnil
v dýmt

Proč

zlehčil kněze
a pozdvihl lid

proč rušil
svátek
a ohrozil klid?

Proč

„bořil“ chrám tento
Bohem chtěl být

PROČ...

Právem

je zavržen
jalešný král

který si
v blázinství
na Krista hrál!

Právem

je odsouzen
ruhač za hřich

Nic

z toho nechápu
jedno však vím:
KŘÍZ TEN
BYL PO PRÁVU
ORTELEM MÝMI!

Nevlnný umírá
a já smím žít —
„MÍLOSTI ZÁZRAKU,
jiným chei být!“

V pohnutí
stojam ...

jíž
odešla stráž ...
s pásu jsem
uz řel
já — BARABAS

Kk

je možno „hřich k smrti“ nepomstít??

Proč

zklamal naděje
živil jen sen
vyhližel stále jen
smrti své
den???

Právem

je vydaný
pohanům v plen
právem je všem těd
potupen!!

Právem

ho učedník
za pentz dal
druhý se zapření
zachoval

Toto vše

řekli mi —
s v o b o d e n

ve snádch jdu ulici
za bránu — ven

Jiný

tam na kříži
němý a tich —
souzen je
potrestán
člověka hřich!!

JONÁŠ

Prorok Jonáš bol i starším synom i nemilosrdným sluhom Starého Zákona. Bol starším synom — keď prichádzal domov a počul hudbu a spev, privolal si jedného zo sluholov, aby sa dozvedel, čo to má znamenať. A keď počul o radosti otcovej, nechcel vojsť. Preto otec vyšiel von a prehováral ho. A Hospodín prehováral Jonáša, aby opustil ten vyschnutý strom a podieľal sa na radosti zachráneneho mesta. Jonáš bol tiež tým nemilosrdným sluhom iného novozákoného podobenstva: Ja som ti odpustil všetok dlh pretože si ma prosil. Či si aj ty nemal zľutovať sa nad svojím spoluслuhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?

Každý kresťan pozná knihu proroka Jonáša. Ako k nemu prišlo slovo Hospodinovo, aby kázal proti mestu Ninive pre jeho bezbožnosť a ako Jonáš utekal do Taršia spred tvári Hospodinovej. Zaplatil si lodný lístok, ale cena za to, že utekal od Hospodina mala byť ovel'a vyššia. Lebo sotva lod' stratila brehy z dohľadu, zoskal Hospodin silný vietor, takže sa všetkým na palube zdalo, že sa už-úž vydá na svoju poslednú cestu smerom ku dnu. Možno sa nám tí námorníci na tej zdrojli príliš poverčiví, ale nebudme prísnymi sudsami tejto pohanské posádky, tak náhle prekvapenej vidinou istej smrti. Podte, povedali jeden druhému, toto nie je obyčajná búrka, podte, losujme, aby sme zvedeli, pre koho toto veľké zlo. Už si voľakedy so zatajeným dychom sledoval, ako Boh i ľudia hádzali obnažujúci los života a smrti o tebe? Aké je tvoje zamestnanie? Aká tvoja minulosť? Odkiaľ prichádzaš? Z akého si ľudu? Ja som Hebrej, bojím sa Hospodinom, ktorý učinil nebe i zem. Prečo si to urobil? A čo máme urobiť my s tebou? A on im povedal, vezmite ma a hoďte do mora a more sa upokojí. Lebo viem, že to pre mňa prišla táto veliká búrka. A tak vzali Jonáša a hodili ho do mora, a more sa upokojilo.

Než opustíme túto pozoruhodnú kapitolu, pripomeňme si jedno: Biblia nás učí, že zlé počasie príšlo na Jonáša pre jeho zlé chovanie, a jeho neposlušnosť pred Bohom narušila rovnováhu, ktorá je príliš jemne vyvážená, aby sa dala zachytiť čo i najcitlivejším meteorologickým prístrojom. Samozrejme, boli to atmosférické podmienky, pre ktoré sa rozprávala búrka. Ale menšia príčina nevylučuje väčšiu: bol tu rozpor medzi Bohom a jeho túlavým služobníkom. Svätí a hriešníci, proroci a námorníci nie sú stvorení kvôli moru a oblohe, ale more a obloha sú stvorené kvôli svätým a hriešníkom. Moria, obloha, búrky i pekné počasie, všetky spolupôsobia, riadené jemnými a majestátnymi zákonitosťami, na naše dobro. Každý hriešník, hoci keby i o polnoci prebudený zo sna, ak sa začne modliť k Bohu a činiť pokánie, je mûdrejší nad svojich učiteľov, ktorí tak nerobia, i keby to bola iba búrka, ktorá jeho spánok pretrhla.

Po tom, čo bol hođený námorníkmi do mora a Bohom uvrhnutý akoby do hrobu v útrobách ryby, a po tom, čo bol jeho život vyslobodený z porušenia a jeho modlitba vystúpila pred Boha, po tom všetkom by sa nám mohlo zdať, že Jonáš bude tým najlepším prorokom, akého Boh má. Tak veľmi okúsil horkost smrti a tiež to, ako je Hospodín milosrdný, že teraz už bude ochotne kázať pokánie, až Ninive uverí... a tak sa i stalo, činili pokánie, obrátili sa od svojich zlých ciest a Boh videl ich srdcia a ľutoval zlého, ktoré im chcel učinit.

Ale to sa náramne znepráčilo Jonášovi a zahorel hnevom a povedal: Hospodine, teraz vezmi môj život, lebo mi je lepšie zomrieť ako žiť... právom som sa rozhneval až na smrť. Čo ho tak veľmi pohoršilo? Prečo mu je lepšie umrieť? To preto, lebo ho rozčarovalo pokánie mesta a jeho záchrana. Lebo ako všetci v dome Izraelovom, aj on sa tohto mesta bál a ho nenávidel. Ninive, ako Jonáš vedel, bolo predurčené a pripravené, aby sa stalo bičom i väzením pre Izraela. A taká veľká bola moc Ninive, a taký veľký hriech a slabosť Izraela, že Jonáš nevidel nádej pre svoj ľud

inde, než práve vo veľkej bezbožnosti Ninive a v rýchлом súde Božom nad ním. A bolo tak, že každá správa o rastúcej bezbožnosti tohto mesta pôsobila mu radosť a zlepšovala vyhladky jeho národa na záchranu. Bolo to iste pre Jonáša povzbudzujúce, že obsahom jeho posolstva bol súd nad Ninive. Ale pri takom Bohu, akým bol Boh Jonášov, nemal v tejto veci úplnú istotu pokým mesto nebolo zrovnané so zemou. Pri Bohu, ktorý je tak veľmi naklonený k milosrdenstvu už pri prvej známke pokánia. Ak pôjdeme a budeme ich varovať a ak sa obrátia, potom mi je lepšie nežľ - a preto sa vydal do Taršiša. Výsledok poznať celý svet. Úbohyj Jonáš! Mal si vyuviť medzi útrobami hrobu a možnosťou, že Ninive učiní pokánie. Calvin má iste pravdu, keď hovorí, že Jonášovi väčším záležalo na jeho vlastnej povesti, reputácii proroka, než na záchrane mesta alebo sláve Božej.

A tu je nebezpečie pre všetkých nás, najmä tých, čo sme v cirkvi poverení službou, zodpovednosťou. Vždy, keby nám šlo viac o vlastnú povest a dôstojnosť než o všetko ostatné, pozor! Pozor, milovaní, keby predstava zmierenia s bratom, ktorý bol od nás odšiel, keby nás viedla k obavám, že by nás po svojom návrate zatienil v službe slovom, ohrozil našu pozíciu v zboroch, sme na tom rovnako zle ako Jonáš. Pozor, otcovia, keby myšlienka na návrat vášho märnotratného syna budila vo vás nedobrý pocit z toho, že by ste stratili „dôvod“ pre svoj tvrdý postoj k nemu, alebo že budete musieť duchovnejšie si počítať vo svojich domácnostach... pozor, pamäťajme na Jonáša!

Ale Jonáš sa nakoniec zmenil, lebo bol ochotný napísat svoju knihu, nažalovať na seba podľa pravdy. Máme ju a čítame ju, podte a čujte všetci, ktorí sa bojíte Hospodina, poviem Vám, čo učinil mojej duši... a tak spísal svoj životopis a poviazať ho povrazmi a dovedol až k rohom oltára a taký ho máme pred sebou i s tým nádherným žalmom, ktorým volal k Hospodinovi vo dňoch svojho súženia. Žalm pre všetkých vykúpených hriešníkov, najmä tých, čo sú poverení službou slovom: Na Hospodina som volal zo svojho súženia a On ma vyslyšal. Z útrob podsvetia som kričal, vypočul si môj hlas. Uvrhol si ma do hlbiny uprostred mora, a obklúčil ma prúd, všetky tvoje pribobe a vlny cezo mňa sa prevalili... Obklúčili ma vody až po hrdlo, hlbina ma obkolesila, chaluha mi ovinula hlavu. Zostúpil som do zeme až k základom vrchov, jej závory sa zavreli za mnou na veky. Ty si však vytiahol môj život z jamy, Hospodine, Bože môj. Keď prahlala duša vo mne, na Hospodina som sa rozpomelen a moja modlitba prenikla k Tebe... budem Ti obetovať a splním, čo som sľubil. U Hospodina je vyslobodenie.

sprac. -mk

O BIBLI

I VIDĚL JSEM KNIHU
POPSANOU VNÍTR
I ZEVNITR.

Zjevení 5:1

Slово BIBLE (knihu) pochází od egyptského „byblos“, jímž se označovala bílá, buniciatá dřeň, 3–4 m vysoké papyrusové (od toho papír) látky, rostoucí v poříčí Nilu. Tato dřeň se rezala ostrými noži na jemné proužky, které se kladly na sebe podélne a napříč, kropily se nilskou vodou a pak se lisovaly a hladily. Tak se dosahovalo „papírových“ listů vhodných ke psaní. Obvykle byly rozměry 30×40 cm a často se jednotlivé listy klepaly vedle sebe a navijely na dřevěné tyčinky. Tak vznikl svitek, starověká kniha, které říkali Rekové „biblos“ podle egyptského názvu uvedené dřeně. Psalo se ve sloupčích na vnútorní straně svitku, kde byla vlákna rovnoběžná s délkou svitku. Když byl nedostatek materiálu, psalo se také na vnější straně (Zj 5:1). Jaká je BIBLE, takoví jsou lidé BIBLE. Je jich mnoho, proto jsou popsáni uvnitř v srdci a na vnější straně, viditelný projev vnějšího života Božího. Nemohou žít bez vody, jsou trvale u studnice života.

Dr. J. Z.

POKÁNÍ

2. POKÁNÍ, O NĚMŽ KÁZAL PÁN JEŽÍŠ

Jestliže Jan Krížitel kladl prst na svédomí, v němž jsou vepsány spáchané hřichy, Pán Ježíš položil svůj prst na srdce, v němž hřich vzniká a probíhá jeho předhistorie. Každý hřich, který se projeví navenek, měl svou předhistorii v srdci. Vnější projev hřicha trvá snad pouhou minutu, v srdci však probíhá jeho předhistorie i několik let. Proto Pán Ježíš zaměřil svá kázání na srdce člověka, poukázal na nečisté pohnutky, úmysly a žádosti srdce a označil je hřichem. V „kázání na hoře“ mluvil Pán Ježíš o pokáni, a rozhodujícím slovem bylo:

„BLAHOSLAVENI ČISTÉHO SRDCE!“

Jeho živé slovo se stalo soudcem myšlenek srdce, odhalovalo jeho žádosti tak, že nikdo nemohl říci: „Já jsem to neudělal“. Žádost je mateřské luno hřichu, v něm je hřich počat a zrozen. Jakub píše, že žádost přivádí vznik hřichu zevnitř a pokušení zvenčí (Jk 1:13–15). Proto věřící člověk by měl mit zkušenosť „ocíštění od hřichu“ právě tak, jako u „odpuštění hřichu“. Petr říká o nově obrácených, že Bůh očistil jejich srdce skrze víru (Sk 15:9). O Ezechiášovi čteme, že v prvém roce svého panování a v prvém měsíci otevřel dveře chrámu a celý dům očistil (2Pa 29:1 n). Očištění začalo od svatyně. To by mělo být zkušenosť každé znovuzrozené duše: jakmile má obtížené svědomí, ihned v upřímnosti vzdychá „bidný já člověk“, a činí pokáni. Měli bychom žít tak, jako radí apoštol Pavel: „Hřich nebude panovat nad vámi!“ (R 6:14). Kolik je však těch, co jsou ovládání hřichem, hnáni, trápi, a sžírá svými vlastními, a zůstávají v tom vézet celý život. Nemají smysl pro Boží soudy, tím méně pro Boží slovo a Ducha svatého. Všechno je u nich roztříštěno a znečištěno nečistým srdcem (Z 40:3). Pokáni nezasáhlo srdce, a tak zůstalo skryši vraždů (Mt 15:18–20), obrazovou plnou otravností (Ez 8:7–12) solním bahmem (močalem) a zapáchající louží, jak to říká prorok Ezechiel (47:11). Proto je boj takových velmi těžký a vítězství nad hřichem nemožné. Vždy hřich, proti kterému bojují, ještě vlastně miluje do určitého stupně a dává mu ještě místo v srdci. Srdce takového člověka se podobá pevnosti, dobývané zevnitř i zvenku. Zvenčí dotírá pokusení, zevnitř žádost. Pro vítězství je proto potřebné nejdříve odstranit vnitřní překážky, jak je Pán Ježíš vypočítává v kázání na hoře: nesmířitost, nečistota, nečestnost, pomstyčitost, sobecká láska, mamoništvi, zbytečnou starost, odsuzování, citížlost. Možná, že řekneš: „Tyto nepřátele nemohu přemoci!“ Ale můžeš je odhalit, vydat Pánu Ježíši, aby ve světle zemřeli! Jen měj odvahu, Pán Ježíš se s nimi vypořádá.

Jsme v nebezpečí, že s našim vykoupením v Pánu Ježíši Kristu budeme zacházen tak, jako starozákonní lid v Kanánu. Nepřátele nevyhladil, ale bydlel s nimi. Ti se mu pak stali ostrem v boku, jak to Pán Bůh předpověděl (Sd 1 a 2). Opravdové ovoce pokáni, které vyžadoval Jan Krížitel, znamenalo božské uspořádání věci souvisejících s vnějším životem. Ovoce pokáni, o němž kázal Pán Ježíš činí, že vnitřní život Jeho následovníků je čistý, pravdivý, průhledný, jak to vyjádřil David v žalmu 38:10: „Páne, před tebou je všecka žádost má“. Pak i boj s hřichem je snadnější a žádosti, kterými jsme jakoby tykadly všecko kolem nás ohmatali, jsou nyní zaměřeny na Boha.

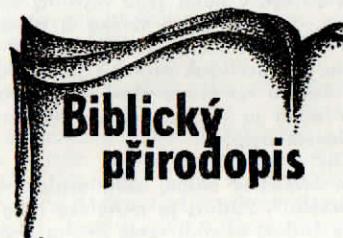
nebeský
dar

Předtím jsme přijímali tmu a z nás vycházela nečistota, nyní přijímáme světlo, a z našeho života vychází opět světlo, čistota.

Poskvrnění ducha (2K 7:1) je překážkou posvěcení právě tak, jako poskvrnění těla. To, že mnozí věřící nemají touhu po slově Božím, porozumění pro Boží cesty a radostnou potřebu modliteb, nelze zdůvodnit nedostatkem času, vyčerpáním v zaměstnání a podobným, jak často slyšíme, ale je to způsobeno většinou nečistotou srdce. Nečisté srdce nemá chuť po čistém Božím slově. Jak může mít touhu po modlitbě ten, kdo svého ducha poskvnil hněvem, závistí, nepovolitostí, neupřímností! Jestliže jsi s někým mluvil bez lásky o druhých, pak jsi vložil jed do svého srdce. Marie mluvila s Aronem zle o Mojžíšovi a jeho ženě, Pán Bůh ji ranil malomocenstvím, aby jí i nám ukázal, jak se divá na souzení druhých.

Cíňme pokání, o němž mluvil Pán Ježíš, abychom měli čisté srdce a tak žili v posvěcení pro našeho Pána.

připr. D. O.

Na obrázku je bratr Ransome W. Cooper, jehož články o biblickém přírodopisu jsme v našem časopisu uveřejňovali od 5. čísla ročníku 1978. Tento vzácný Boží muž se narodil 22. 12. 1881 v Anglii, byl odborným chemikem, obchodníkem a stal se nezávislým misionářem. Byl také několikrát v Československu. Poslední léta svého bohatého života trávil u svých dcer na Novém Zélandě. Pán si ho povolal k sobě v roce 1978 ve věku 97 let.

Na závěr tohoto seriálu článků uvádime ještě několik heslovitých poznámek k některým biblickým zvěřatům.

K R K A V E C (Gn 8:7, Lv 11:15, 1Kr 17:4-6, Lk 12:24)

Havran je jako všechni draví ptáci nečistý a není vhodný k jídlu. Je to jakýsi druh pochodeného, zametače v přírodě. Bystrým okem objeví snadno svou kořist.

1. Podle Gn 8:7 stal se vzorem pro nepokoj. Neoblibil si koráb. Mnozí jsou bez pokoje, protože jsou bez Krista. Je lépe být holubici než krkavcem.
2. Právě v 1Kr 17 nám ukazuje, jak Bůh může použít kteréhokoli stvoření, aby se staralo o Jeho vyvolené. Eliáš mohl být bez starosti, dokud důvěroval Bohu.
3. Z Lk 12 se učíme, že Bůh vše o každém svém dítěti Vždyž živí i havrany. Je tedy správné, modlíme-li se: „Chlév náš vezdejší dej nám dnes“. Jsme vždy vděční za to, co dostaneme?

M O L (Jb 13:28, Ž 39:12, Mt 6:19-20)

Mol může zničit šaty a způsobit tak velké škody.

1. Mol je malý, ale ničivý. Některé hřichy, jako například lež, se zdají malé, ale ničí povahu.
2. Nedá se snadno chytit, klame nás. Hřich nás také klame. Jak překně mol vypadá. Podobně i některé druhy hřicha jsou svůdné.

3. Jsou různé druhy molů — malých motýlků. Některé milují slunko, málokdy je uvidíme za pošmourných dnů. Tak bychom měli milovat svět Boží lásky. Ona nás čini šťastnými.

4. Motýli se sýti sladkým „medem“, který se nachází v květech. Nejlepší „med“ najdeš v Bibli. Kolik „sladkých textů“ znáte z paměti?

M Y Š (Lv 11:29, IS 6:4-18)

Tyto dvě statí nás poučují o tom, že myš

a) byla nečisté zvíře a neměla se jíst. V našem životě se setkáváme s mnoha nečistými záměry, všem se musíme vyhýbat;

b) Filištínští usoudili, že trápení od polních myší je trest Boží.

Některé poznatky o myších:

1. je velmi bojácná, snadno se poleká. Prchá při nejslabším zvuku. Tak by to měly dělat děti Boží, utíkat od zlého. Svědomí je bude varovat.
2. má velmi jemný čich, cití nebezpečí. Máme vytříbený cit k rozeznání zlého?
3. Má rychlý sluch. Utíká při nejnepatrnejším šramotu. Dbejme na varování druhých, zejména však Božího Slova.
4. Chytí se však do pasti, když ji svede nějaká „pochoutka“. Kolik různých „pochoutek“ i nás svádí, abychom opustili cestu života.

P Š T R O S (Jb 30:39, 39:13)

Pštros má domov na jihu. Je jedním z ušlechtilých ptáků, ale přesto je označen za nečistého. Čemu nás učí?

1. Jeho rychlosť. Nemůže létat jako jiní ptáci — má malá křídla —, běhá však velmi rychle. Tím uniká svým nepřátelům, jinak nemá, čím by se bránil. Lidé ho chytají a stálým pronásledováním ničí. Satan je nám také stále v patách, aby z nás udělal své zajatce.
2. Jeho hloupost. Známe přísloví: „hloupý jako pštros“. Někdy si schová hlavu do pisku a myslí si, že ho není vidět. Také my někdy skrýváme své jednání před druhými a zapomínáme, že Bůh všechno vidí. „Všecky cesty mé jsou před Tebou“ (Ž 119:168).
3. Jeho ozdoba. Má krásné peří. Boží charakter je nejskvostnější krása světa.

připr. D. Z.

VĚNZMAČKANÁ KAROSERIE

Jedeme po silnici. Ještě několik stovek metrů a jsme na křižovatce. Tu se na nás ze strany vyřítilo osobní auto. Dřívě, než jsme mohli cokoliv udělat, obě auta do sebe s bouchnutím narazila. Řidič z druhého vozu vystoupil a omlouvá se. Nevšiml si, že máme přednost. Ještě, že to tak dobře dopadlo, odnesla to jen pomačkaná karoserie.

Nic víc se nestalo? Znáte ještě základní ustanovení Pravidel silničního provozu? (Vyhl. 100/75 Sb. § 2.) „Každý účastník silničního provozu je povinen chovat se ukázněně, pozorně a ohleduplně, neohrožovat bezpečnost a plynulost silničního provozu, jeho účastníky, ani sebe nebo majetek ...“ Jak by to bylo krásné, kdyby se všechni chtěli řídit tímto pravidlem. Kolika neštěstím bychom mohli předejít. Počet mrtvých na silnicích by rázem poklesl.

Proč ale tak málo lidí myslí na toto základní pravidlo? Ze by je zapomněli? To sotva. Jednou nám řekl nás instruktor: „Řízení auta je otázka povahy“. Má pravdu. Opravdu to tak bývá.

Není podobné nepsané pravidlo i v mezilidských vztazích? Všeobecně mu říkáme „dobrý tón“. Požadavek „buďte vžájemně přivítávější“ se dnes stal uznávaným heslem. Kolika neprozumění a zbytečného rozčílenování bychom

byli ušetřeni, kdyby se každý řídil tímto pravidlem. Ale i zde jde konec konců o naší povahu. Dá se vůbec naše povaha změnit?

Ježíš Kristus říká: „Hle, činim všechno nové“. Právě zde začíná dobrá zpráva Bible. Pán Ježíš mění srdce. Lidé, s nimiž se setkal, byli všechno jiné, než „navázajem vlivní“. Nikdo z nich nebyl zázrak. Zklamali víc než dost. Ale pak se stal div: jejich srdce se změnila, protože se svěřili Ježíši Kristu. Nová síla změnila jejich charakter.

Jak se to stalo? V bezprostřední blízkosti města Jeruzaléma stál kříž, na místě, které se nazývalo Golgota, „místo lebek“. Zde popravovali zločince všeho druhu. A tu se stalo něco nepochopitelného; Ježíš Kristus, Boží Syn, se zde nechal dobrovolně a zcela bez viny přibít na kříž, aby „rozsudky“ nad našim životem pozbyly platnosti.

Muselo to tak být? V našem charakteru, v naší povaze se vyrývá nesmazatelná stopa, a my jsme nuceni stále znova a znova lhát. Jedna lež vyslová celý řetěz dalších lží. Ale stalo se přitom ještě něco daleko horšího — rázem jsme odloučeni od Boha.

Proto tedy zemřel Pán Ježíš na kříži. Chlél nám znova umožnit spojení s Bohem. Naše viny nás odlučují od Boha. Bůh to myslí s vinou velmi vážně. Ale protože nás miluje, zaplatil trest za nás. Jakým způsobem? Bible nám říká: „Trest byl uvalen na něj, abychom dosáhli pokoj a jeho ranami jsme uzdraveni.“ To platí i pro nás. Ježíš Kristus zaplatil i za tvou vinu. Již téměř 2000 let tato láská přemáhá lidí a ti se svěřují Ježíši. Jejich srdce se přitom mění. Hluboké stopy hříchu mizí, protože ve jejich srdečích působí moc Vzkříšeného. Vzplanul v nich oheň Boží lásky. Ne že by již byli dokonali, ale Kristus jim dal v životě nové možnosti. Mohou být ohleduplní. Už nemusí jako posedlí „předjíždět všechno před sebou“, af už to má smysl nebo ne. Už nejsou otroky „plynového pedálu“. Teď v nich vládne Ježíš. Tak se stávají osobnostmi, z nichž vyzáraje Boží láska.

Co máme dělat? Nikdo z nás se nedokáže sám zásadně změnit. Bez Boha jsme a zůstáváme jen a jen sobci. Odváž se však začít s Kristem! Vyřeši se tak nejen problémy tvého svědomí. Získáš sílu ke zvládnutí života. Jeho smýšlení bude určovat tvé jednání.

Jak se to dělá? Dovol mi říci to řeči řidiče. Velikému a svatému Bohu nestačí „nabídnout místo na zadním sedadle tvého auta“. Pak se totiž k němu obracíš zády stejně jako dříve a řídíš si svůj život podle svého vlastního zdání. A výsledek? Zažiješ srážky stejně jako dříve. Ne, tak se nedostaneš dál.

A co když požádáš Boha, aby si „usedl vedle vpředu“? Je to správné? Ne, protože stále ještě řídíš sám. Samozřejmě, můžeš se mimo jiné zajímat také o Boha. Ale v tom to vlastní vězi. Náscharakter se nezmění, když pouze „mimo jiné“ pusťme ke slovu také Boha. Kdo si takto zařídí život, chce být „podle potřeby“ i křesťansky zaměřen. Ale to je také vše. Kdo si svůj život řídí sám, nekončí u pomačkané karoserie, ale v hrozné katastrofě, protože narazi na svatost živého Boha!

Co se tedy musí stát? Musíme předat řízení svého života Pánu Ježíši. Chce nás věst, protože zná dokonale cestu a vidí nebezpečí mnohem dříve nž my. A pak je bázeň v našem životě ta tam. Nás Pán nás zcela jistě doveď k cíli.

Bible to nazývá slovy „věřit“ a „následovat“. Tak se mění naše povaha. Velký příklad střhuje. Ale ještě více — láska Kristova vzplane v srdci a přetrvává nás na jiné, nové lidi.

Vydej se Jemu! Promluv ještě dnes s Pánem, který pro tebe zemřel a pro tebe žije. Vyznej mu své „přestupky“ nejenom na silnicích, ale i na cestě životem a jdi pak dál cestou spolu s Božím Synem.

Znamená to tedy změnu směru? Ano, a to o 180°. Budeš se pak divit, jak se změní tvůj život i tvá povaha.

připr. -tp

dy (J 15:25, J 16:13). Kdo obdržel tohoto Duha, nelze! Proto i my máme jistotu, že Slovo Boží je knihou pravdy, neboť: „Duchem svatým puzeni byvše mluvili svati Boží lidé“ (2Pt 1:21).

Jestliže jsme uvěřili, přijali Pána, potom jsme i obdrželi Ducha svatého. Požehnání, které obdrželi apoštoli o letnicích, stalo se požehnáním i pro celou církev Kristovu. Tato církev svědků se nezměnila. Mezi svědky — apoštoly a novodobými svědky není rozdílu, neboť vyznávají stejné evangelium. Je otázkou, zda svědkové, žijící v přítomnosti Pána Ježíše po Ježíšovi odchodu, byli horlivějšími svědky po obdržení Ducha svatého než ti, kteří žijí v poslední době a mají téhož Duha. Víme, že i v dnešní době žije mnoho upřímných svědků v těžkostech a mnozí z nich trpí protože se nestyděli vyznat Ježíšovo jméno před lidmi. Jsou však i takoví, kteří v Něho uvěřili, ale pro pohodlnější život o Něm mlčí a nevyznávají Ježíše drahé evangelium. Ke které skupině patříme my? Mějme na zřeteli, že ti, kteří žili v Ježíšově přítomnosti, se stali Ježíšovi svědky na stejném základě jako my. Tímto základem je Ježíš oběť vykoupení, „nebo jednou oběti dokonalé učinil na věky ty, kteří posvěcení bývají“ (Žd 10:14).

Z toho vyplývá, že máme stejně povinnosti jaké měli ti, kteří se s ním setkali tělesně, protože je, právě tak jako i nás, „povolal ze tmy v předivné světlo své a učinil z nás (i z nich) rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytí, abychom zvěstovali Ježíšovu ctnost“ (1Pt 2:9).

My zvěstujeme tomuto světu totéž, co zvěstoval učedník Jan, který ve svém evangeliu vydává svědec o Božích věcech a „víme, že jeho svědec je právě“ (J 21:24). Takto končí Janovo evangelium. Na jiném místě Jan píše: „A ten, který viděl, svědec vydal a právě jest svědec jeho. Onť ví, že právě věci praví, abyste vy věřili“ (J 19:35). Tento Jan také zapsal: „Když pak přijde ten Utěšitel, kteréhož já pošlu vám od Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce pochází, tent svědec vydávat bude o mně. Ano i vy svědec vydávat budete, neboť od počátku se mnou jste“ (J 15:26–27). Toho mluvil Pán Ježíš k apoštólům a proto

BUDETE MI SVĚDKY..

Každý člověk, který se stane svěkem nějaké události, při níž došlo k újmě na zdraví či k loupeži nebo násilí, je povinen v případě předvolání k soudu pravdivě svědčit ve prospěch poškozených. Můžeme být i svědky určitých událostí, které mají vliv na historický vývoj, můžeme být i přímými svědky projevů významných osobností.

I učedníci Pána Ježíše se měli stát svědky po obdržení zmocnění Duchem svatým a to nejen v Jeruzalémě, po celém Judsku a Samaři, ale po celém světě (Sk 1:8). Toto zmocnění obdrželi a skutečně se rozešli do všech končin země, aby vydávali dokonalé svědec o svém Pánu, v něhož uvěřili a kterého poznali jako Syna Božího. Po tomto zmocnění už to nebyli „vylekaní Petrové“, kteří v Ježíšově jméně nesli evangelium života všem národům.

Aby svědec bylo právoplatné, musí být i pravdivé. Proto každý svědek musí umět vylíčit situaci nebo svůj prožitek věrně a výstižně. V případě opačném by tento svědek mohl být označen jako člověk lživé vypovídající. Ti, kteří se stali svědky Pána Ježíše, obdrželi Ducha prav-

Jeho slovo náleží také nám, kteří jsme pokračovateli dila, jimi započatého.

Jsme-li upřímní, zjišťujeme, že mnoho těch, kteří neznají Pána, je obdařeno lepšími vlastnostmi než my, kteří jsme Jeho svědky. Známe takové, kteří jsou laskavější než my, střednejší než my, méně závistiví než my, méně hněviví než my, méně pyšní než my atd. Kdyby se rozhodli následovat našeho Pána, jistě by byli lepšími svědky než jsme my, ale díky Jemu, že On je tak milující, milostivý a odpouštějící, že nás z této práce nevylučuje a že nám i při našich nedostatkách dává možnost, abychom byli Jeho svědky. I ten vzácný apoštol Pavel musel říci: „Bídny já člověk. Kdo mne vysvobodil z toho těla smrti?“ (R 7:24). „Vím zajisté, že nepřebývá ve mně (to jest v těle mé) dobré. Nebo chtění hotové mám, ale abych mohl vykonati dobré, toho nenalézám. Nebo nečiním dobrého, které chci, ale činím to zlé, jehož nechci“ (R 7:18-19). Vzor tomu, že jsme plni nedostatků, posílá nás nás drahý Pán zvěstovat Slovo života. I tyto nedostatky však mají svoje meze a nemějí stát v cestě našemu poslání.

Jistě si nikdo z nás nedovede představit věřícího muže nebo věřící ženu, jak s hořicí cigaretou v ruce vydává svědecí o tom, „který hřichu neučinil, aniž je lest nalezena v ústech jeho“ (1Pt 2:22). Vždyť lest je jednání směrující k oklamání někoho, což nás Pán nikdy neučinil a totéž se očekává od Jeho svědků. Také lež – vědomě projevovaná nepravda, nepatří do úst křesťana – svědka. Ani získávání majetku nečestným způsobem není u svědka Pána Ježíše myslitelné. Také ten, který je plný pých a jehož osobnost je „nedotknutelná“, nemůže reprezentovat svého Pána před lidmi.

Rada věřících lidí právem odmitá okázalé projevy, které mohou být neupřímné, pokazuje na políčku vnitřní svatosti a na čistotu duše. K čemu by byly laskavé úsměvy jako maska a uvnitř člověka tvrdé a neopouštějící srdce. Společenská etika a společenská práva musí i pro věrné svědky být ustanovením, které je nutno respektovat. Lidé neobráení sledují všechno, čeho se dopouštíme a

co je v přímém rozporu s moralizujícími společenskými řády. Nečinme nic „náoko“, budme čestní!

Nikdo z nás si nedovede představit svědka, předvolaného k soudnímu přelíčení, který by se dostavil v znečištěných šatech, neumyty a neoholený. Svědek předstupující před soudce musí být střízlivý, nesmí být opilý.

Zivot svědků Pána Ježíše je vlastně takovým přelíčením, kde jsou na jedné straně obžalování a na druhé straně oni – svědci. Tito svědci však musí být očištěni Jeho krví, neboť „krev Krista Ježíše očištěuje nás od všelikého hřachu“ (1J 1:7). Od svědků se také požaduje, aby byli schopni slyšet, tj. aby byli rychlí k slyšení, ale zpozdilí k mluvení (Jk 1:19). Mnohomluvnost je velmi odpuzující vlastností svědků.

Tak se dostáváme i k tomu, jak má svědek vypadat po vnější stránce. Čistota těla i střízlivé oblečení je samozřejmostí ve společenském životě. Tím větší důraz je nutno klást na tyto projevy u křesťana. U muže je „ohyzdné mít dlouhé vlasy“ (1K 11:14), u ženy zase naopak je „pocitivé (je cíti) mít dlouhé vlasy, nebo vlasy k zastírání dány jsou ji“ (1K 11:15). „Takž také i ženy, aby se oděvem slušným se stydlivostí a se střízlivostí ozdobovaly, ne krátkováním (nákladnou a mnoho času vyžadující úpravou) sobě vlasů, neb zlatem aneb perlami aneb drahým rouchem“ (1Tm 2:9).

Snad by dnes místo „krátkování“ bylo vhodnější upozornit na barvení a odbarvování vlasů, kterým chtějí některé ženy zakrýt svoje šediny a zůstat dlouho mladé. Proč zakrývat tuto skutečnost? Pán tak nákladnou reprezentaci nevyžaduje a kromě toho jsou i pro Náho šediny Jeho milých důkazem jejich větší moudrosti: „Koruna ozdobná jsou šediny“ (Př 16:21), a „okrasa starců jsou šediny“ (Př 20:29).

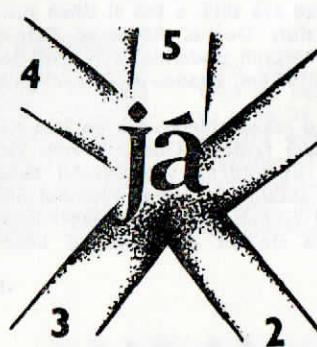
Také výchova dětí je jedním z nejvýraznějších projevů křesťanského svědecí. Neposlušné, nevychované a nevychovávané děti věřících rodičů jsou největší překážkou při každém svědecí. Povinnosti těchto rodičů je věnovat výchově svých dětí dostaček času, někdy i na úkor nižšího finančního zabezpečení, s využitím všech výchovných prostředků, tj.

laskavých slov až po použití proutku či metly (Př 23:13-14).

Nemůžeme tuto úvahu jinak zakončit než upozorněním na to, jak má svědek vypadat. To, co si čteme v 1Tm 3:1-13 mluví nejen k těm, kteří mají úlohu v církvi jako „biskupové“ a „jáhnové“ – dohližetelé a pomocníci ve sboru, ale ke všem, kteří přijali Pána Ježíše za svého spasitele.

Proto je povinností svědků Pána Ježíše, aby ke svému poslání přistupovali s plným porozuměním pro druhé, tj. s

láskou, obětavostí a touhou potěšit slovem evangelia ty, kteří touží po pokoji, který převyšuje všeliký rozum lidský“ (F 4:7). Kéž bychom byli všichni dobrými svědky a nesli Jeho evangelium do posledních končin země. On jistě odmínil každého svého služebníka za jeho práci. Na nás je, abychom hřívny, které On nám svěřil, rozmnožili. Mezi tyto hřívny patří i svědecí o Něm. Jak by nám příjemně znělo: „To dobré, služebníče dobrý a věrný...“ (Mt 25:21 a 23). -ok

...čítali sme...

V časopise Bratrská rodina 8-9/1980 ma zaujal článok, v ktorom brat M. Jurčo uvádza 5 cest, ktorými idú veriaci ľudia.

1. CESTA VERIACEHO INDIVIDUALISTU

Po nej ide človek, ktorý cirkev vylúčil zo svojho mysteria. Chce byť odkázaný jedine na Pána alebo na Božie Slovo. Tento duchovný individualizmus neuznáva učitelský úrad v cirkvi, ktorý je veľmi potrebný pre kontrolu našich prežitkov i názorov, či sú v súlade s Duchom Pisma a teda i v súlade s Božou vôľou. Na ceste duchovného individualizmu takmer vždy poslúchame iných duchovov...

2. CESTA LAHOSTAJNÉHO NÁVŠTEVNÍKA

Toto cestou ide človek, ktorý sice navštievuje zhromaždenia, nemá však srdečne v cirkvi Pánovej. Bije mu pre iné ciele. Tažisko života položil do nadobúdania a zmocňovania sa výhodnejších pozícii v živote, aké má doteraz. Pretože nikoho nekritizuje, je aj oblúbený v zbere, ale nie je ho možno napomínať a upravovať pre jeho lahostajnosť.

3. CESTA KRITIZUJÚCEHO NÁVŠTEVNÍKA

Podobá sa predchádzajúcemu s tým rozdielom, že v sebe má vždy kritické slová. V zbere vidí samé chyby. Od druhých žiada dokonalosť, ale sám nežije tak ako kritizuje. Okolo neho vzniká pesimistické neradostné kresťanstvo.

4. CESTA NEOMYLNÉHO UČENÍKA

Tento veriaci človek skutočne položil tažisko života do Božieho diela. Vynikol svojou vernou a obetavou prácou pre Pána, mnohým poslúžil na ceste spasenia. Postupne však nadobudol nezdravé sebavedomie. Neprijíma napomenutie, to považuje za kriedu, nepochopenie, neúctu a nevďak. Ustrnul na výške neomylnosti.

5. CESTA UČIACEHO SA UČENÍKA

Videli ste veriaceho, ktorý ide cestou umenšovania, hoci robí veľké veci? Jeho tázou je nadobudnúť schopnosť posluchať, podriadať sa, uniesť kriedu, obetovať sa, uctiť si iných viac ako seba... Ku každému veriacemu sa blíži s úctou, lebo nevie, či práve od neho mu nepríde dobrá rada Božia.

Aj my si dajme otázku: ktorou cestou kráčame za Pánom?

-jos

ZAČAL - DOKONÁ

Jak přesvědčivě zni slovo apoštola:

„Jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista“ (F 1:6).

Patří ke cti dobrého jména každého umělce, mistra, stavitele, aby dokončil co začal. Každý se snaží dovršit svěřené dílo, dovést ho do slavného konce. Tím více nebeský Mistr a Pán, přeslavný Bůh!

Jaké to dílo „započal“? Dílo záchrany v Pánu Ježíši Kristu. Toto dílo dokonal mocně a slavně na Golgotě, nyní působí v lidských srdcích evangeliem pokání, a působením svatého Ducha proměňuje lidskou bytost v novou postavu, do svého obrazu. Koná dílo posvěcení moci svého Ducha. Koho kdy vzal do svých rukou, toho se nevzdal. Komu promluvil k srdci a přijal za své dítě, s tím si dává práci, věnuje mu všechnu péči, investuje svou lásku, dary Ducha. Ať je to Petr, či Tomáš, Ty i já. Započal ve Filipis dobré dílo za těžkých podmínek a vyrostl tam krásný sbor i po odchodu Pavlově. S Lydií a žalářníkem, Evodou a Syntychou se jistě shledáme!

Takový je náš Bůh, žádné torso nevyšlo z Jeho rukou! Neobstoji, co je z nás, ale jen co On započal a koná svým Slovem mocí svatého Ducha v nás. Jistě to nevylučuje naše modlitby, službu svědeckou, pastorační, společenství sboru. Jednou vše zjeví Den Ježíše Krista, Den slavného setkání s Pánem. Promění naše ponížené tělo a vezme nás k sobě. Pak se všemi vykoupenými zajásáme:

Díky Bohu, On dokonalý všechno dokonale dovedl do slavného konce!
Hallelujah!

-Im

Z činnosti KMK

Den 24. 10. 1980 je dnem 35. výročí založení Organizace spojených národů. K tomuto dni vyhlašují členské církve KMK se svými různými kontinentálnimi a regionálnimi sdruženími akce pod názvem „Neděle OSN“ pro mobilizaci křesťanské veřejnosti v rámci zvýšené aktivity podpory OSN ve věci světového míru. Tento rok je ve znamení těch členských skupin OSN, jejichž význam pro mírovou práci není dosud náležitě využit. Je to například akce OSN pod názvem „Rok postižených“ se zaměřením na oběti jaderných zbraní v Japonsku a postižené ve Vietnamu, Kambodži a jiných oblastech, též v souvislosti s živelnými pohromami. Letošní „Neděle OSN“ bude využito členskými církvemi KMK k splnění výzvy předsednictva, která zazněla již v roce 1973: „Navrhujeme, aby se obsah našich modliteb zaměřil na takové spojení všech národů OSN, které by z ní učinilo účinný nástroj k realizaci míru, spravedlnosti a bezpečnosti pro všecko lidstvo.“

Tisková konference pokračovacího přípravného pracovního výboru KMK v Eise-nachu vyzněla pro další zvýšení úsilí zaměřit veřejné křesťanské mínění ve věci zachování míru ve světě přes současné zhoršení mezinárodní situace. Pracovníci tohoto výboru se soustředují na rozpracování materiálů k aktivní podpoře Mírové konference signatářů Helsinských dohod v Madridu.

Je nesporné, že světový mír je neoddělitelný od sociální, rasové a národnostní spravedlnosti. Proto se všecka pokrovská mírová hnutí zaměřuje současně na budování lepších sociálních a ekonomických společenských formací s příslušným kulturním rozvojem. Významným přínosem a inspirací pro uskutečnění spravedlivého míru je odkaz VRSR v Rusku pro budování socialistického zřízení, v němž se uskutečňuje dosavadní úspěšná práce RS KMK s jeho členskými církvemi a jejich mírovými výbory též u nás – v naší vlasti. Ukončujeme letošní rok Boží milosti, požehnání a ochrany – rok míru a pokoje s nadějí, že nám i v příštím roce Pán požehná ve smyslu slova Zámlu 5:13.

-r-

Po dlhej a ťažkej nemoci sa prestáhoval dňa 10. novembra 1980 do nebeského domova brat JURAJ JANČOVIČ z Mudrňova, vo veku 71 rokov. Od svojej mladosti patril Pánovi a slúžil Mu. V jeho dome bolo dlhé roky zhromaždenie. Keď sa už chystal prestáhať sa k deťom do Nitry, došlo k stahovaniu oveľa významnejšiemu. Aj túto skutočnosť bratia na pohrebe, ktorý sa konal dňa 14. novembra 1980 v Nitre, spomenuli. Brat Jančovič nás predišiel a tam, doma u Pána sa s ním raz určite stretneme.

-jk

Dňa 9. októbra 1980 odišla k Pánovi milá sestra ANASTÁZIA LEKNEROVÁ z Bratislavы vo veku 81 rokov. V závere života na tejto zemi prechádzala ťažkou nemocou, ale odchádzala v pevnnej vieri a živej nádeji na osobné stretnutie so svojim Spasiteľom, ktorému patrila od svojej mladosti. Na jej život a prácu sme si zaspominali v minuloročnom 5. čísle nášho časopisu.

V Lehote p. Vtáčnikom nás dňa 6. 5. t. r. predišiel k Pánovi brat ANTON SÁRICKA vo veku 86 rokov. Jeho ochota, radosť a pripravenosť poslužiť Božím slovom v zhromaždení nám bude milou spomienkou a prikladom. Sme vďační Pánovi za jeho tichý, skromný a rodostný život v horlivej túžbe poslužiť ľuďom k záchrane ich duši.

Veriaci zo sboru v Lehote p. Vtáčnikom

Brat ANTON ŠVAJDA bol vážný a tichý kresťan. Radoval sa v Pánovi plných 30 rokov a spolu so svojou manželkou pilne navštěvoval bratislavský zbor. Jeho život neboli „prechádzka“, ale bol plný starostí o prácu, častých nemocí, a predsa zotrval věrný Pánovi. Nemodil sa často, ale keď povstal aby děkoval, jeho slova plynuly z hlbky srdca nad Božou milostou, která ho sprevádzala až do konca.

A. Š.

Z OBSAHU ROČNÍKU 1980

BIBLICKÉ VÝKLADY

- Tri známa podobenstvá (6, 34, 67)
- Podobenstvá o posledných veciach (12)
- Stopy ke kríži (17, 46, 62, 92, 132)
- O prvom vzkriesení (20)
- O tragédii v raji (28)
- 5 pilířov jistoty (31)
- Hlad v zemi (42, 85, 99)
- Kráľovské kniežstvo (49)
- 5 napomenutí (54)
- Malá viera (73)
- Co je človek? (76)
- Očistenie našich hriechov (80)
- Jákoba jsem miloval (87)
- Ruka (97)
- Počujte nebesia i zem (102)
- Pokání – nebeský dar (104, 137)
- Pohľad do knihy Zjavenia (106, 125)
- Príkladní kresťané (121)
- Pánov príchod ako predmet viery, lásky a nádeje (128)

ÚVAHY A RADY

- Výchova k jednomyselnosti (1)
- Biblický pírirodopis (4, 41, 71, 94, 113, 138)
- O vstupu do manželství (21)
- Absalom (23)
- Achitofel (25)
- Jeroboám (64)
- Joziaš (83)
- Zefora (95)
- Jonáš (135)
- Nazývají se kresťané (38)
- Jakým otcom bych chtěl být (39)
- Lavína (44)
- Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi (45)

- Posvätenie v rodine (47)
- O službe slovom (60)
- Proč? (61)
- Magická sedmička (96)
- Společný stůl v rodině (100)
- Ke které církvi patříte? (107)
- Já, Pilát (109)
- Na co se diváš (111)
- 565 let od mučednické smrti mistra Jana z Husince (115)
- Tři knihy ve škole světa (119)
- Jen zmačkaná karoserie (139)
- Budete mi svědky (141)
- Čitali sme... (143)

SVĚDCTVÍ

- Mé svědectví (19, 81, 120)

BÁSNĚ

- Nemôžem zísť dolu (11)
- První veliká noc - pascha (37)
- Podaj aspoň pohár vody (59)
- Tí druhí a ty (91)
- Tri mená (108)
- Proč (134)

ZÁŽITKY – PŘÍBĚHY

- Co zasobil zvyk (10)
- Cesta evangelia k černým otrokům (27)
- Ode dneška nehubuji (32)
- Tři sítá (75)
- Druhé housle (110)
- Přibouchnuté dvěře (126)
- Až zatroubí anděl Páně (131)

Číslo 12 má v Pismě a v celém Božím plánu spasení zvláštní místo. Můžeme ho obdržet součinem 3×4 , přičemž 3 je číslem dokonalosti, znakem Boží bytosti a číslo 4 symbolizuje svět a Boží svědectví ve světě.

S nesmírnou vděčností si smíme uvědomit, že i 12 ročníků Živých slov neslo Boží svědectví našim národom, a přinášelo nám i Vám, draží členáři, světlo Boží milosti. Ať toto Jeho světlo nám přináší duchovní zdraví, sílu a tím i radost po celý nastávající rok 1981.

Vaše redakce